

D
Y
B
B
U
K

Michal
Šanda

úňolů

ÚDOLÍ

PRAHA
2017

Michal Šanda

Údolí

Copyright © Michal Šanda, 2017
Czech edition © dybbuk, 2017

ISBN 978-80-7438-181-2

Je pták.
Lítá a zpívá.
Je hák.
Visí a kývá.
Už odjakživa
Je tomu tak.

Josef Hiršal

Ospalé ticho protnulo zaštekání. Už v noci Ondřej zaslechl vytí nesoucí se údolím směrem od jeskyně. Převalil se na matraci. Kostkovaná deka potřísněná mastnými skvrnami od oleje ze sardinek ležela schroupaná pod jeho zády. Zapřel se o natažené ruce a opatrně se pokusil vstát, aniž by v hlavě rozbouřil kocovinu. Usnul tak, jak byl, v triku a kalhotách, a teprve teď si uvědomil, že to, co ho ve spánku tlačilo do stehna, byl svazek klíčů v kapse. Matraci překotil ke zdi, aby mu nepřekážela při hledání bot. Kde mohly skončit, neměl potuchy. Dveře mezi výčepem a kamrlíkem, v němž přespával, nechával otevřené. Pokud by čistou náhodou někoho napadlo se sem pokusit vloupat, měl pro něj za dveřmi nachystaný železný pajcr. Překročil rozbitý půllitr. Bosý palec těsně minul střeš čouhající ze škvíry v dřevěné podlaze. Rozedraná vojenská bagančata bez tkaniček ležela na sudu pod pípou.

Když se obouval, přešvenknul mu po tváři paprsek slunce. Překvapilo ho, jakou mělo v takhle brzkou hodinu sílu. Měl spočítané, že po odražení sudu zůstanou v trubkách ještě tři piva. Bylo potřeba je dopít, a proto po zavíračce hosty nevyhazoval, ale trpělivě čekal, dokud poslední násoska nenabude přesvědčení, že nastal čas odebrat se na kutě. Dokonce byl rád za takovou společnost. Dopoledne potom dospával, co zameškal v noci.

Sednul do auta a vyrazil k jeskyni. Zaparkoval před boudou, která sloužila jako pokladna a šatna průvodců. Občasné přidušené pošteknutí u vchodu do jeskyně přešlo ve zběsilý štěkot zadírající se do uší, jak pes zmobilizoval poslední ždibec energie v naději na záchranu. Hlavu měl přitaženou provazem těsně k mříži, aby ho nemohl překousat. Odříznout provaz nebylo vůbec snadné, výsledkem byl upižlaný chomáč chlupů. Napodruhé už byl Ondřej úspěšný. Podařilo se mu podržet psa za přední

tlapy a přizvednout ho, čímž se smyčka na krku uvolnila natolik, že pod ni mohl prostrčit čepel nože.

Pes odskočil od mříže, ale místo aby využil nabytou svobodu a utekl, zůstal stát vedle Ondřeje. Asi to tak mělo být. Ondřej bral věci, jak k němu přicházely, a zbytečně nad nimi nedumal. Otevřel dvířka a pes sám bez pobízení vlezl do auta.

Jakmile se rozjeli, nastalo peklo. Rozdivočelý pes se začal sápat na palubní desku. Vzápětí se celou vahou navalil na volant. Ondřej v životě takhle velikého vlčáka neviděl. Zabrzdil, a než stačil udělat cokoliv dalšího, zabořily se mu do prsou drápy. Levačkou natetoval psovi pěstí do žeber. Ujeli sotva sto metrů a pes se přilepil na čelní sklo. Dostal herdu a tak to šlo pořád dokola až k hospodě, kde pro změnu odmítl vylézt. Vrčel a výhrůžně cenil tesáky. Ondřej nechal psa v autě a šel se nasnídat.

O sobotách a nedělích praskala hospoda ve švech, zato ve všední dny to byla mizérie. Z pravidelných hostů se postupem času stali kamarádi. Místo pětadvaceti korun, které za pivo platili ostatní, se v jejich případě Ondřej spokojil s dvackou. Nežřídka se útrata odbyla formou protislužby, jako když v zimě sehnal Brutus na topení nákladák starých parket ze zrušené školy. Ve výsledku neměl Ondřej přes týden téměř žádnou tržbu, mělo to ovšem jiné přednosti. Historky, co za pípou vyslechl, by už pomalu vydaly na román. A Ondřej miloval povídání nade všechno. Nevadilo mu slyšet stejnou historku podruhé, ale ani podesáté, po každé z ní měl stejné potěšení.

„Co si dáte?“ Tuhle větu pronesl za víkend snad tisíckrát.

„Pivo a malou kofolu. K jídlu máte jenom klobásu?“

„Pivo, kofola, klobása – ještě něco?“

Na červenou gumovou podložku přistála stokoruna.

„Zaplatíte mi to potom.“

Druhá z vět, která k Ondřejovi neodmyslitelně patřila. Otevírala prostor otcům, vypravivším se s rodinami na prohlídku jeskyně, ne snad ke svobodnému rozletu, ale aspoň k vrabčímu poposkočení. Až manželky popadnou rozjívené děti za flígr a otráveně prohlásí, že uvnitř není k hnutí, stihnou při placení za jejich zády uloupnout ještě další pivo nebo ostřejšího, aby měli při špacírování lehčí krok.

Drobáky házel Ondřej do plechového kbelíku. Při umývání půllitrů do něj pokaždé ze dřezu trochu našplíchalo a mince se potáhly rzí. Dole na dně byly navzájem prorostlé a nešlo je od sebe oddělit ani hrubou silou. Když Ondřejovi došly drobné na vracení, natočil do kbelíku kofolu a do dvou dnů se blýskaly, jako by se právě vykutálely z banky.

Šedovlasý muž zahalený oblakem kouře mezi výletníky nepatřil. Z hliníkového pouzdra vyndal doutník a odstříhl

kleštičkami špičku. Než si zapálil, obřadně ho nahřál nad plamenem sirky. Ondřej už věděl a naservíroval mu na stříbrném tácku štamprli fernetu. Množství vypitých panáků bylo bezprostředně odvislé na délce doutníku. Obvyčně jich bylo šest, u robustní corony grande sedm a víc.

„Řekni o tom sumcovi,“ zahlaholil Ondřej. Před sebou měl řádku roztočených piv a čekal, až si sedne pěna. „Já ten Kácov přestanu brát. Je to sud od sudu, minulej šel točit normálně, ale tenhle zmetek pění, že bych blil.“

Michal se zvedl od stolu a postavil se před pípou. „Už jsem ti to povídal včera.“

„Ne mně, tady pánovi to řekni. Nebyl jsem na rybách ani nepamatuju. Nemůžu to tady zavřít a jít si dřepnout s prutem k vodě. Před hodinou stála fronta až ven. Je pěkně, všichni vyrážej na vejlet. Na co ti to vzal?“

„Na wobblera.“

Ondřej se obrátil na muže s doutníkem. „U železničáku!“

Muž ze slušnosti pokýval hlavou a opět se zahalil do oblaku kouře.

„Co si dáte?“ řekl Ondřej automaticky.

„Tu klobásu,“ odpověděl výletník.

„Ježišmarjá, omlouvám se.“

Ještě než Ondřej zaplul do kuchyně, zvolal přes rameno: „Řekni o dědkovi.“

„Ze skruže tam vytejkaj rozvířený kaly a je to plný drobných rybek. Oukleje, plotičky, a do nich to mydlej hlava nehlava boleni a candáti. Myslel jsem, že se wobbler sekul do šutráku, na dně jich je spousta. Škubnu prutem a ono se to pohnulo.“

„Jak tě vzal na pramku!“ ozvalo se z kuchyně.

„Uprostřed řeky chytal takovej šlachovitej dědouch. Viděl, že mám zapráhnutýho něco většího. Sumec byl zmatenej, co se to děje, a dostal se až na mělčinu, takže jsme

si ho mohli prohlédnout. Dva metry měl určitě. Ocasem zarejdlil v kamení a obrátil to naproti k vrbičkám. Dědouch se opřel do vesel a za ním.“

„Klobása!“

„Štika vyskakuje nad hladinu, ale sumec to bere nekompromisně, jako parník,“ řekl Michal.

Ondřej podal výletníkovi tácek s opečenou klobásou.

„A on ho pustil!“

„Co jinýho s dvoumetrovým hovadem?“

„Zatracená zkurvenina,“ dopálil se Ondřej a zarumploval sudem. „Potřebuju točit pivo, ne cmrndat pěnu.“

„Měl jsem si ho strčit do batohu?“

„Řekni, co na tebe dědek řval.“

„Běžný nadávky.“

„Prej, píčo!“

„Celou tu dobu, co jsem byl na pramici, do mě hučel, jak u Hořesedel na soukromým revíru namrskal metrák štik. Prodal je kuchařovi do Savoye a měl za ně dovolenou u Balatonu,“ řekl Michal. „Uznej, že takhle krásnou rybu by bylo škoda zabít a sežrat.“

„Až se Brutus vrátí z Řecka, mohli bysme si někam vyrazit. Musím si odpočinout, nebo se tady z toho zblázním. Vidíš sám, co je tu za rumrajch.“

„Osobně bych byl pro Orlík.“

Do hospody vešel Frantík.

„Musíš do fronty,“ řekl Ondřej. Frantíka ale nezajímalo ani tak pivo jako Renča.

Účtenky Ondřej nevedl. Na bedra hostů naložil důvěru, že co vypili, to mu i zaplatí. Frantík zosobňoval pověstnou výjimku z pravidla. V zadní kapse montérek měl papír a na něj si sám zapisoval tesařskou tužkou čárky. Občas, když zrovna nebyl při penězích, nechal papír zmizet. Ondřej to tušil, ale mávl nad tím pobaveně rukou. Přestože bylo Frantíkovi už přes čtyřicet, nosil trika s křiklavými anglickými nápisy. Při své prostoduchosti se domníval, že triko s nápisem v angličtině musí být z USA, což v jeho očích znamenalo vzácnost. V dětství se dokonce na vlastní pěst vydal do města. V Seminářské zahradě přešel zídku a u altánu, nad nímž ve větru povívala na stožáru vlajka s hvězdami a pruhy, kuckal radostí, že je ve vysněné Americe, dokud ho zřízenec z velvyslanectví nevyprovodil vraty s mosazným klepadlem a klikou ve tvaru lví hlavy zase zpátky do šedivé socialistické reality.

„Co by s tebou Renča dělala?“ řekla mateřským tónem Erika.

„Spíš co by on dělal s ní,“ zakřenil se Dalibor.

„Já bych věděl.“

„Co bys věděl?“

„Co s ní dělat.“

Frantík mluvil výhradně v holých větách. Pokud se pustil do souvětí, beznadějně se do něj zamotal. V takovém případě zmlknul a křečovitě si mnul dlaně v naději, že mu v hlavě naskočí něco, co tam není a nikdy nebylo.

„A co?“

„Tamto.“

„Co tamto?“

„Všecko.“

„Jak všecko?“

„Kundu.“

„A co s ní?“

„Vylízal bych ji.“

„Jazykem?“

„Jo.“

„A jenom to?“

„Nebudte nechutný,“ okřikla je Erika, ale Dalibor nedal Frantíkovi pokoj a dál vyzvídal: „To jsi viděl na videu?“

„Jo,“ řekl Frantík a pyšně si vyhrnul triko.

Ondřej mezi točením piva a ohříváním klobás poslouchal na půl ucha, o čem je řeč, a přes Eričiny nevraživé pohledy si přisadil: „Ukaž, co to je?“

Za opaskem měl Frantík zastrčené DVD.

„U něj si ho budeš dneska honit?“

„A ne jednou.“

„To ti po pivu jde?“

„Nejlíp,“ prohlásil Frantík. Sevřel dlaň a rukou naznačil divokou jízdu na ocasu.

Don Diego mu začal říkat Michal podle doutníků. Po jeho odchodu zůstal pokaždé vedle popelníku ležet papírový prstýnek. Byli na něm vyobrazení dva koně vzpínající se nad pavézou ověncenou hvězdami. Z heraldického hlediska nesmyslnou kompozici rámoval vavřínový věnec. Na pavéze bylo zlatým plastickým písmem vyražené DON DIEGO.

„Na co je tak namachrovanej, že nemůže říct ani na shledanou?“ rozčílila se Erika.

„Je to debil,“ souhlasil Dalibor.

„Není, to bys musela vědět, co nevíš,“ řekl Ondřej na obhajobu Dona Diega. „Chodíval sem takovej slizkej otrapa, toho nemůžete nikdo z vás pamatovat, a to byl debil, ten jo! Navážel se do ženskejch. Dával jsem mu za to mínusáky. Měl ode mě slíbeno, že mu po třetím mínusáku dám přes držku. Hrál potom všema barvama, jako omalovánky. Modrý joja pod očima, proč to ale povídám. Než dostal první ránu, sundal si hodinky a švihnul s nima o zem. Neptejte se mě proč. Jeho syn v té době hrál fotbal v Itálii a tři fotrovy mínusáky ho přišly na sedmdesát kolíků za nový breitlingy.“

Odjakživa tady všechno nějakým způsobem souviselo s lomem. Vytěžený vápenec se vyvážel tunelem po úzkokolejně drážce. Údolím rachotily železné vozíky tažené dýchavičnou lokomotivkou. Drážka protínala vrakoviště. Za ním stávala budova z hnědých přepálených cihel a rampa, kde se vápenec překládal do nákladních vagonů. U železničního mostu se koleje napojovaly na trať vedoucí do cementárny.

Záhy po otevření lomu si střelmistři a lamači postavili v jeho okolí skromné baráčky. Na vydlážděném dvorku byl chlívek a králíkárna. Za plotem na zahrádce rozrývaly udusanou hlínu zaneřádnou vrstvou kuřinců zobáky kvokajících slepic.

V časech prosperity se představenstvo Behringerské akciové dlužní společnosti rozhodlo lom rozšířit. Při vrátání průzkumných sond se část skály samovolně zborčila, a když dělníci odklidili suť, stanuli před vchodem do rozsáhlé krasové jeskyně. V prosklených vitrínách u pokladny jsou vystavené pozůstatky pravěkých zvířat, kel mamuta, lebka medvěda nebo čelisti tygra, které tehdy objevili první průzkumníci.

Ústřední dóm byl příznačně pojmenován Sixtinská kaple. Na stropní fresce v Sixtinské kapli namaloval Michelangelo s geniální rafinovaností ukazováky Adama a Boha, jako by se každým okamžikem měly navzájem dotknout. Dokud bude Sixtinská kaple stát, k dotyku nedojde, ovšem v roce 1512 mezi nimi probleskla božská jiskra stvoření. Dva obrovité krápníky v ústředním dómu se za nějaký čas setkají a srostou v jednolitý stalagnát. Do té doby budou průvodci vypínat osvětlení a děsit návštěvníky tmou tmoucí, aby je vzápětí s baterkou v ruce ohromili paprskem procházejícím sotva postřehnutelnou škvírkou.

Druhá událost poznamenala údolí přímo fatálně. Dělníci na ranní směně se právě připravovali k odstřelu, když

se jim pod nohama objevila voda. Obrovské spousty se naráz vyřinuly ze skalních hlubin. Do večera vzniklo na dně lomu jezírko. Skladiště náradí zatopilo až po střechu a pod hladinou ukrylo i dopravní pás a sbíječky střelmistrů. Lom byl uzavřen, koleje vytrhány a rampa zbourána. Údolí zase začalo zarůstat divokými růžemi a po bezmála sto let trvajícím průmyslovém intermezzu tu nezbylo nic. Vlastně něco přece: zapomenutý hunt rezavějící na vrakovišti.

Renča se jako průvan rozletěla po hospodě a obrátila ji vzhůru nohama. Posbírala ze stolů půllitry, dala je do dřezu a kolem výčepu se prosmýkla do kuchyně. „Ty tady máš ale borčus!“

„Celej víkend tu byla hlava na hlavě,“ bránil se Ondřej. „Nevěděl jsem, co mám dělat dřív.“

„Kdy jsi naposled odmrázoval lednici?“

„Zavolej radši do pivovaru, nemám na to teďka čas.“

„Jak nemáš čas? Nikdo tady není.“

„Došel mi kredit do mobilu.“

„Jsi zdechlej. Už nedovedeš nic jinýho než se opírat o pípu. A zase jsi přibrál, hošánku. Běž se podívat do zrcadla, jak máš naducanej obličej. Ještě před nedávnem jsi ho takhle moc neměl. Nalejváš se pivem, nehejbeš se a žereš jako mlejnice. Sardinky, romadúr a fidorka, to je teda smrtná kombinace.“

„Co tam šmíruješ?“

„Ty klobásy vyhod.“

„Jaký klobásy?“

„Z lednice.“

„Ty jsou ještě dobrý!“

„Nejsou, a koukej ještě dneska vynést odpadky do kontejneru, ať je to pryč. Koleduješ si o průšvih.“

„Brnkni do toho pivovaru.“

„Slyšels mě, co jsem ti říkala?“

„Lidi se snad zbláznili, za sobotu jsem vytočil čtyři sudy.“

Renča do sebe hodila panáka vodky a vlepila Ondřejovi pusku na čelo. „Pojď se mnou, mám pro tebe v autě vypraný prádlo.“

Že řídí opilá, Ondřeje hnětlo, nicméně poslední trik s kapesníkem ho pobavil. Bylo to ten den, co se Dalibor vsadil se se Sochařem, že Česko na Euru nepostoupí ze skupiny. Po prohře 2:0 s Tureckem vypuknul v hospodě mejdan. Renča odjížděla úplně na šrot. Na křižovatce ji

stavěli policajti. Kabelka s řidičákem ležela na zadním sedadle. Natáhla se pro ni, vyndala kapesník a nacpala si ho do pusy, jako že má oteklou tvář. Policajt se jenom pro pořádek zeptal, jestli jede k zubaři, a bylo po kontrole.

„Co to je?“ zděsila se, když si všimla psa v Ondřejově mercedesu.

„Čokl.“

„To vidím.“

„Někdo ho přivázal u jeskyně. Zajel jsem se tam podívat, odříznu ho a čokl dál stojí u mříže. Běž! A čokl nic. Skočil mi do auta a od té doby nechce ven,“ řekl Ondřej. Nakouknul dovnitř, honem ale dveře zase přibouchl. Pes cenil tesáky a štěkal jako pomínutý.

„Bude to dobrej čokl.“

„Přítulnej takovej.“

Jakmile Renča odjela a Ondřej zašel do hospody, vlčák se uvelebil za volantem, položil hlavu na palubní desku a bez hnutí zasněně zíral kamsi do dálav, které se rozprostíraly v jeho psí duši.

Důvodem, proč hosté na Ondřejovu hospodu nedali dopustit, byla bezbřehá svobodomyslnost, která tam panovala. Jejím nejhmatatelnějším projevem byl zdejší inventář. Barometr, ariston, preparovaná lasička, samovar, polní telefon na kličku, petrolejka, krabice s rádiem rozmontovaným na součástky, mincíř, kameninový krýgl s cínovým poklopem a sadou ohříváčků, heligonka, stetson, sloupkové hodiny bez kyvadélka. Pod stropem byla přibitá kůže anakondy. Z otočného větráku, původem z Argentiny, vlál ocas madagaskarského lemura. To samé se odehrávalo na zdech, vzdálené se tu mísilo s blízkým a vysoké s nejnižším. Obličej harrachovského komořího na olejomalbě z roku 1725 překrýval osmanský jatagan zavěšený na rouře od kamen. Na terči byla šipkou přišpendlená černobílá fotografie nimroda obklopeného houfem cikáňat nad střeleným medvědem. Kdokoliv mohl ze zdi sejmout tubu nebo klarinet a zahrát. Nebo si půjčit dalekohled. Nebo cokoliv jiného. Platilo to i o knihách halabala navršených na lavičce, která původně stávala před jeskyní. Ondřej všemu nechával volný průběh a jenom to nečinně zpoza pípy pozoroval.

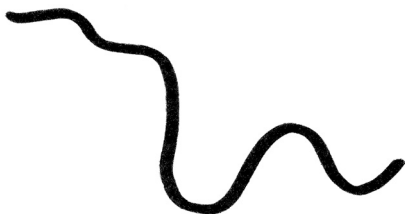
Na rozdíl od ostatních domů v údolí neměla hospoda s lomem žádnou spojitost. Trafika nemůže být na každém rohu, a proto dostal legionář navrátivší se z Ruska od obce místo trafiky parcelu. Uchytil se jako polír při dostavbě Svatovítské katedrály a dům sroubil z odpadového dřeva, které původně sloužilo jako lešení. Hospodu z domu udělal až Rostbífův otec. Údajně to byl šikovný a podnikavý chlap, což se nedalo říct o jeho synovi. Od puberty měl nakročeno do kriminálu a všichni v údolí si oddechli, když se do něj skutečně dostal. Ondřej se osudovou souhrou náhod nachomýtl k tomu, jak Rostbíf vtrhl do kuchyně, a s otcem na sebe cosi pořvávali. Následně popadl vidlici, kterou používal otec na vyndávání klobás z fritáku a

Odvrácenou stranou Ondřejova bohorovného bordelářství bylo, že ustavičně něco hledal. Odsunul stranou neumytá štamprlata a rukou zalovil ve dřezu mezi püllitry. Když neuspěl, pustil se do pátrání v lokále. Prošmejdil ho stůl od stolu. Nahlédl do samovaru. Sundal ze zdi tubu, nadechl se a prudce do ní fouknul. Vyvalil se z ní prach a temný hluboký tón.

„Chybí tady stránka, jak Rostbífa zatýkali!“

Otevřel dózu od pralinek.

„Kde je?“

Ztracenou stránku nenašel, zato v dóze mezi šachovými figurkami objevil jehlu a nit. Okamžitě zapomněl, co hledá, a jal se zašívát díru v kalhotách.

Ještě z dob studií měl Sochař v hlavě zasuté, že by se tady někde měl nacházet opuštěný lom. Byla to informace stejného druhu, jako že nejvýchodnějším bodem australského kontinentu je mys Byron. A potom se stalo, že mu v tramvaji ukradli peněženku. Vzal to jako znamení vyšší moci. Minul Blatničku, kam měl původně namířeno, a vydal se nazdařbůh městem. Došel na nábřeží, a protože v nohou úplně fyzicky pocítil chuť jít dál, pokračoval podle řeky. U přístavu nábřeží přecházelo v kamennou navigaci. Za železničním mostem odbočil ke hřbitovu a spíš tušenou pěšinou stoupal mezi trnám po úbočí kopce. Nahoře byla dávno nepoužívaná závora. Podlehl jí a stanul na okraji lomu. Na krok od něj se rozevírala šedesát metrů hluboká propast. V dálce viděl řeku a město a dole v údolí vrakoviště a střechu hospody. Netušil, že za necelou hodinu ho tenhle zapomenutý kout pohltí a on sám se stane jeho součástí. Vyplašil přitom hejno stehlíků usazené mezi bodlácím. Ptáci zamávali křídly, vznesli se k obloze a zmizeli v mracích. Na dně lomu se lesklo tyrkysově modré jezírko, jinak tam nebylo nic, kromě několika nezuživých akátů vyrůstajících z rozdrolené suti. Mezi nimi ležel balvan, který už lamači nestihli po odstřelu rozdrtit.

Než se ho dotkne sekáč a s konečnou platností zúží nekonečně možnosti na jednu jedinou, je v každém kameni zakletý Diskobolos, David i Moorovy abstrakce. Sochař nemusel brát sekáč do ruky a uviděl tu svoji jedinou sochu na první pohled.

Sešel do údolí a věta „Zaplatíte mi to potom“ zněla v jeho situaci, kdy u sebe neměl ani korunu, jako kouzelné zaklínadlo.

Řekne-li se mercedes, představí si většina řidičů něco luxusnějšího, než co jim parkuje v garáži a v čem v houstnoucích kolonách dojíždějí do práce. Rozhodně si nepředstaví kraksnu z roku 1985. Viktorovi byly záležitosti tohoto světa naprosto ukradené a ve značkách aut se nevyznal. Mercedes mu překážel v cestě. Stál přímo u vrat a pokaždé ho musel obcházet. Z boku měl nabořenou kastli a uražené zpětné zrcátko. Pneumatiky byly letitým stáním na vrakovišti vyfouklé, když ho ale zevrubně prozkoumal, vypadal o poznání lépe než ostatní vraky určené ke slisování. Zmínil se o něm před Ondřejem a ten okamžitě rozhodil sítě. Ukázalo se, že autům rozumí Sochař. Během měsíce dal mercedes dohromady tak, že prošel technickou kontrolou. Provizorně do něj musel namontovat volant ze staré dacie a teď konečně sehnal originál do modelu W124 se stříbrnou trojčípou hvězdou na klaksonu.

Ondřej si ale volantu ani nevšiml a na Sochaře vychrlil: „Tedka je tady zase strana 26! A Rostbíf jak se schovával v lomu, když zapíchnul fotra, o tom tu není ani slovo. Bylo to na stránce 22 a ta je v čudu. Rozumíš tomu?“

Sochař pokrčil rameny. „Co čokl?“

„Už vylez, sám od sebe. Nasypal jsem mu do mísy granul a spal tady se mnou. Ráno jsem ho šel vyvenčit, zmerčil auto a hned se k němu rozeběh. Už zase sedí s packama na palubní desce a čumí. Běž se na něj podívat.“

Ondřej otevřel okno a zavolal: „Hrome!“

Pes otočil hlavu a našpicoval uši.

„Jak víš, že se jmenuje Hrom?“

„V noci, kdy ho přivázali u jeskyně, byla bouřka.“

Brutus přivezl z Řecka ouzo, ale jak už to u specialit z dovolených bývá, přenesením do jiného prostředí, kde nepatří k místní tradici, jakoby ztratí chuť. Prostě už to není ono. Nebylo to to ouzo, které si vychutnával v taverně ve Vassiliki. Ani ostatní se netvářili příliš nadšeně, když před ně postavil skleničky s čímsi doběla zakaleným.

Sochař zůstal u piva. Ukazovákem cvrnknul do půllitru: „Na zdraví.“

„Na tvoje, já ho mám dobrý!“ zahlaholil Brutus. „Co je tady nového? Povídejte, přehánějte, jsem jedno velký ucho.“

„Budeš se divit, ale je toho nového spoustu,“ řekl Ondřej a naklonil se nad pípu, aby ho slyšeli i ostatní. „Poslechněte si, jak Ságlovi přišli o barák. Loni v listopadu si půjčili půl mega, a protože se nějak neměli ke vracení, přijeli maníci z bezpečnostní agentury.“

„Vším jsem si, že někdo v uniformě postává u branky.“

„Byl si tady dát klobásu a povídal, že něco takového ještě neviděl. A teď se podržte: Ságlovi měli toho půl mega vyštosovanýho do komínku v obýváku na podlaze.“

„Co je to za krávovinu?“ zapochyboval Brutus.

„U Ságků nikdy nevíš. Třeba to měli jako totem. Tancovali kolem něj a radovali se, že jsou boháči. Jak jsem koupil, tak prodávám. A Ságk jim řek –“

„Aby si ty prachy vzali zpátky, ne?“

„Přesně!“ smál se Ondřej. „Museli by bejt padlí na hlavu. Nacpali jim je do igelitky a sbohem! Vykopnuli Ságla i s jeho povedenou křehotinkou na ulici. V teplákách a pantoflích stáli před barákem a vejrali jako sůvy z nudlí, než jim dokápl, že je to konečná. Ságlovi nezapomenu svinstvo, co proved Rostbífovi, ale takhle skončit jim teda nepřeju.“

„Co mu proved?“

„Udal ho, že má pistoli.“

„Přece nejde, aby s nima vyjebali tímhle stylem.“

„Chlápek, kterému dali barák do zástavy, je gauner už od pohledu.“

„Podnikatel?“

„Cirkusák.“

„Jak cirkusák?“

„Normálně cirkusák. Má cirkus, klauny, slony, copak jsi nikdy nebyl v cirkuse?“

„Byl, akorát nechápu, k čemu bude cirkusákům barák v tomhle zapadákově.“

„No právě.“

Sochař se podíval na hodinky.

Brutus posbíral skleničky, rozlil do nich další rundu ouza a z plných plic zakřičel: „Hodiny bijou na věži, nám na tom hovno záleží!“

Ondřej se obrátil k Michalovi: „Pochlub se Brutusovi, jakýho jsi pustil sumce.“

„Já nic slyšet nepotřebuju, jestli jsi ho pustil, jsi pěkněj vůl. Mohli jsme ho vyudit. V Radotíně mám na parcele udírnu, akorát na sumce, na nic menšího se roztápět nevyplatí. Řeknu ti to jinak, vejde se do ní sto klobás, stačí?“

Erika s Daliborem seděli u vedlejšího stolu a prakticky založenému Daliborovi okamžitě začalo šrotovat v hlavě, k čemu by v budoucnu mohl Brutusovu udírnu využít. Svahy údolí byly porostlé akáty, které jsou na uzení ideální.

„Uvažovali jsme, že vyrazíme na ryby, dokud je pěkný počasí,“ řekl Michal.

„Já jsem pro každou špatnost,“ souhlasil Brutus, „a už víte kam?“

„Mysleli jsme na Orlík.“

„Pardon, že vám do toho skáču,“ povídá Sochař. „Jak jsi zmiňoval Radotín, znáte za nádražím hospodu U Portlandu? Kamarád měl kousek odtamtud ateliér s pecí a nechával mě u sebe dělat menší věci z hlíny. Občas jsem tam

zašel na večeri a jednou se stalo, že výčepák normálně roztočil piva, namarkoval utopence, nebo co to bylo, svlíknul si zástěru, přehodil ji přes pípu a odešel. Za chvíli se vrátil nazpátek, že mu to ujelo.“

„Taky mu to tak pěnilo?“ řekl Ondřej a kopnul do sudu.
„Nevím.“

„A co teda ten výčepák?“

„Dotočil piva a zase šel ven, podlež šraňky a skočil pod vlak.“

„Chce to nástražní rybičky,“ vrátil se Brutus k plánování výpravy.

Michal navrhl jet přes hráz a zastavit se ve Višňové v sádkách. Jedna nádrž je pokaždé plná plevelných rybek, které se dostanou do sádek při výloveh rybníků. Když byl na Orlíku naposled, načerínkoval si jich za padesát korun plnou řízkovnici.

„Maj tam plotičky?“

„Na přehradě potřebuješ řezany, aby šli do hloubky. Plotice se mrcasí u hladiny a prdlajs vydrží. Řezan, to je úderník.“

„Nemůžu hospodu zavřít na celej den,“ upozornil Ondřej.

„Říkal jsi, že si chceš odpočinout.“

„Byl jsem děsně utahanej po víkendu, ale to je teď jedno. Musíme se prostě nějak k večeru vrátit.“

„Mezi námi, už v poledne budeme mít –“

Michal zaklepal na desku stolu.

„Co se děje?“

„Nezakřikni to.“

„Myslíš jako plný vezírky? Já myslel, že toho budeme mít plný zuby.“

Když Brutusovi zešedivěly vlasy, vyholil si hlavu strojkem a na zátylku si pietně ponechal zapletený copánek. Přezdívku Brutus mu spískal Viktor z vrakoviště. Žije tam mezi zdemolovanými troskami obklopený zvířectvem jako svatý František. Pravděpodobně nějací výletníci nechali před vraty krabici a v ní černé miniprasátko. Zanedlouho se ukázalo, že je to sele divočáka. Když dospělo v kňoura, pořídil mu Viktor do páru prasnici. Od rozbřesku do pozdního večera se vrakovištěm rozléhá kvičení jejich potomků a mečení koz. Každou chvíli se některá z nich zaběhne k Ondřejovi a okusuje listí meruňky. Jako všechno v údolí, je i meruňka planá. Vyrostla z pecky, kterou Ondřej vyplivl z okna. Zapadla do trávy před hospodou a uchytila se a už je z ní košatý strom.

Na jaře bývá o plot vrakoviště opřená tabule a na ní křídou napsané:

NA PRODEJ!
SELATA A KŮZLATA

Zabít by je ovšem Viktor nedovedl. Pokaždé musel někoho zmermomocnit, aby se té nevděčné práce ujal. Když podřezával kůzle plešatec s copánkem, pobrukoval si při tom s dranzírákem v ruce písničku Půjdeme spolu do nebe od tancovačkové kapely Brutus.

V přezdívce Brutus byla příznačně přítomna i jakási něžná brutalita.

Erica zapípal mobil. Natukala odpověď a povídá: „Dopij to a jedeme domů, Šárince se něco stalo s notásem.“

„Doma na něj akorát budeme čučet tři a stejně ho nespravíme,“ rozčílil se Dalibor. „Měl by bejt ještě v záruce, tak s ním zejtra zajedte do Alzy. Kupovala jsi ho v Alze?“

„Je z toho celá nešťastná.“

Brutus zaslechl slovo nešťastná a dunivým vrávoravým krokem se dopotácel k Ericce. „Z koho jsi nešťastná, z něj?“ řekl a máchnul rukou směrem k Daliborovi. „Sex je mocnej čaroděj, a když není, ani muzika nehraje.“

Dalibor se podíval na Brutuse nenávisnými očima.

„Už tě to zase bere?“ řekla Erika.

Michal se pokusil houstnoucí dusno rozředit: „Jak bylo v Řecku?“

„Ty stará vandrpuško,“ odpověděl Brutus, „už jsem vám všechno řek. Tak ožralej ještě nejsem, abych si nepamatoval, co říkám.“

A Sochař řekl: „Neříkal jsi nic.“

„Fakt ne,“ řekl Ondřej.

Což potvrdila i Erika. „Neříkal.“

Řeči o neříkání se točily v bludné spirále.

Poslední zůstal v hospodě Michal. Vyndal z batohu peněženku, ale Ondřej ho zarazil. Ukázal na vycpaného kosa na stěně. „Cívím tady na něj pořád a až dneska mě napadlo, že je ve strašně moc slovech.“

„Zaplatím ti sedm piv a kafe.“

„To nech bejt.“

„Co blbneš?“

„Řekni, všimnul sis někdy, kde všude je kos?“

„To mě nenapadlo, kolik?“

„Vím já? Tohle je tvůj obor, ty jsi spisovatel.“

„Tak schválně,“ řekl Michal a z rukávu vysypal: „Bleskosvod, vlajkosláva, hladkosrstý, kostitřas, kostým, moravskoslezský, kosoúhelník, slabozrakost, horkost, hebkost, měkkost, vazkost, širokospektrální, velikost, rytířskost, kosmatý, jakost, kostlivec, kostelník.“

„Kostival,“ přidal se Ondřej. „Mám tady někde od Renči kostivalovou mast, ale nesnáším mít pracky upatlaný mastnejma sračkama.“

„Kosárek, lidskost, lužickosrbský, veškosten, kostrbatý, kostlín, nadstranickost, velkostatkář.“

„Co je kostlín?“

„Ryba.“

„V životě jsem o ní neslyšel.“

„Něco mezi štikou a aligátorem. Škoda, že tady není Jaromír, už by startoval mobil. Minule celou dobu, co tu seděl, jel rychlíkem do Brna.“

„Cože?“

„Jako že z pohledu mašinfíry nebo co. Řekni mu, až přijde, ať ti to ukáže.“

„Jaromír je dobřej.“

„Neřek jsem, že není.“

„Brkoslav!“

„Kostráva.“

„Rákos.“

„Kosatec.“
„Rákoska“
„Kostlivec.“
„Zvířeckost.“
„Kostkovaný.“
„Úzkost.“
„Kostrč.“
„Hořkosladký.“
„Kosa.“
„Bude jich hafo.“

Onoho odpoledne, kdy šel Hazel s doktorem na sběr k tůni, byli chlapi rozsazeni po Grandlehárně a usrkávali z životodárného obsahu Edových slivek. Gay, nejnovější člen party, tam byl také. I Eda usrkával zamýšleně ze sklenice a pomlaskával.

„To je zajímavý, jak člověk může najednou něco trhnout. Tak třeba včera večer. Aspoň deset chlapů si objednálo manhattan. Někdy nejsou na manhattan třeba ani dvě objednávky za měsíc. Ta zvláštní chuť, kterou to dneska má, je po grenadině,“ upozornil.

Mack ochutnal, přesněji řečeno přihnul si ze své sklenice a znovu si nalil.

„Jo,“ řekl melancholicky, „to už tak bejvá, že maličkosti dělaj velký věci,“ a rozhlédl se, aby viděl, jaký dojem udělala jeho myšlenková perla.

Plně ji ocenil pouze Gay. „To je fakt,“ přitakal. „To dělaj.“

„Kde je dneska Hazel?“ zeptal se Mack.

„Šel s panem doktorem na hvězdice,“ odpověděl Jones. Mack vážně přikývl.

„Ten pan doktor je fakt prima chlap. Dá člověku každou chvíli čtvrtáček. Když sem se onehdá říz, dával mi na to každý den čerstvej obvaz. Fakt, prima chlap.“

Ostatní přikývli na souhlas.

„Už dlouho přemejšlím, jak bysme se mu mohli odvděčit. Nějak fajn, aby z toho měl radost,“ pokračoval Mack.

„Nějakou děvenkou by určitě nepohrd,“ řekl Hughie.

„Vždyť u něho furt cirkulujou tři nebo čtyři stálý slečny,“ odporoval Jones. „To vždycky poznáš, když stáhne v předním traktu záclony a hraje na gramofonu kostelní muziku.“

Mack se obrátil vyčítavě k Hughiemu.

„Ty myslíš, že když nehoní nahý ženský za bílýho dne po ulici, že drží celebrát?“

„Co to je celebrát?“ zeptal se Eda.

„To je, když nemůžeš sehnat ženskou,“ vysvětloval Mack.

„Já myslím, že celebrát je něco jako mejdan,“ řekl Jones.

V místnosti se rozhostilo ticho. Mack zaujal pohodlnější pozici na lehátku a Hughie spustil přední nohy židle na zem. Všichni se zadívali do prázdna a pak na Macka.

Mack řekl: „Hm!“

„Jakej mejdan myslíš, že by se panu doktorovi líbil?“ řekl Eda.

„Copak mejdany jsou různý?“ řekl Jones.

„Panu doktorovi by pití z bandasky nechutnalo,“ dupal Mack.

„Jak to můžeš vědět? Nikdy jsi mu neřek, aby se s náma napil.“

„Jó kdepak, ten chodil na univerzitu. A jednou jsem viděl, jak k němu jde nějaká krásotinka v kožichu, a vůbec jsem ji neviděl jít ven, ačkoliv jsem to hlídal až do dvou do noci, a ta kostelní muzika furt hrála. Ba ne, tohle bysme mu nabídnout nemohli.“

Znovu si nalil.

„Po třetí sklenici je to už přece docela dobrý,“ řekl Hughie oddaně.

„Ale ne pro pana doktora. To musí bejt whisky, pravá, čistá whisky,“ řekl Mack.

„Má radši pivo,“ řekl Jones. „V jednom kuse chodí nahoru k Li Čongovi pro pivo, někdy i o půlnoci.“

Mack řekl: „Já myslím, že když člověk kupuje pivo, kupuje jen samý svinstvo. Vem si třeba osmistupňový pivo, vždyť vlastně utrácíš prachy za dvaadvadesát procent vody, barvy, chmelu a jinýho neřádu. Edo,“ dodal, „myslíš, že až bude Whitey příště nemocnej, že bys moh přinést z La Idy asi čtyři nebo pět lahví whisky?“

„Jasný,“ řekl Eda. „To je jasný, že bych je moh přinést, ale to by byl konec zlatých časů. Stejně si myslím, že Johnny

už má podezření. Tuhle mi povídá: Čuchám krysu a asi jí budu říkat Eda. Tak jsem chtěl dát chvíli pokoj a nosit jen směs v bandasce.“

„Tak, tak,“ řekl Jones. „Jen ať o to místo nepřijdeš! Kdyby se Whiteymu něco stalo, moh bys zaskočit třeba na celý týden, dokud by nesehnali někoho jinýho. Já myslím, že když budu chtít udělat pro pana doktora mejdan, že budeme muset tu whisky koupit. Kolik stojí čtyři litry?“

„To nevím,“ řekl Hughie, „nikdy jsem nekupoval najednou víc než čtvrt litru. Jak si člověk koupí litr, kde se vezmou, tu se vezmou, začnou se rojit přítelíčkové. Ale když si člověk koupí čtvrt litru, může si ji vypít – no, zkrátka, než se k němu nahrne spousta lidí.“

„Udělat panu doktorovi mejdan bude stát prachy,“ řekl Mack. „Ale když už mu máme dělat mejdan, tak by měl být pořádný. Tak mě napadá, kdypak má asi narozeniny?“

„Mejdan může mít, a nemusí mít přitom narozeniny,“ řekl Jones.

„To je sice pravda, ale má to styl,“ řekl Mack. „Já myslím, že kdybysme udělali doktorovi mejdan, za které bysme se nemuseli stydět, že by to na dvanáct dolarů přišlo.“

Dívali se zamyšleně jeden na druhého a pak navrhl Hughie: „V konzervárně Hediondo berou lidi.“

„To ne,“ řekl Mack rychle. „Vybuodovali jsme si v tomhle směru dobrou pověst, a nemá cenu, abysme si ji kazili. Když vezmeme práci, tak vždycky vydržíme měsíc nebo i víc. Proto najdeme práci vždycky, když ji potřebujeme. Kdybysme teď vzali něco na dva, na tři dni, ztratíme pověst stálých pracovníků. A až bysme práci zase potřebovali, nikdo by nás nechtěl.“

Ostatní rychle přikývli.

„Počítám, že budu asi dva měsíce dělat. Listopad a část prosince,“ řekl Jones. „Na vánoce je příjemný mít nějaký prachy. Tyhle vánoce bysme mohli upéct krocana.“

„Hergot, to bysme mohli,“ řekl Mack. „Vím o místě v carmelském údolí, kde je jich v jednom hejnu patnáct set.“

„V údolí, říkáš,“ zamyslel se Hughie. „Sbíral jsem tam pro pana doktora želvy, raky a žáby. Za jednu žábu sem dostal pěták.“

„Já taky,“ řekl Gay. „Jednou jsem mu přinesl pět set žab.“

„Jestli bude pan doktor potřebovat v dohledný době žáby, tak je to hotový,“ řekl Mack. „Mohli bysme si zajít ke carmelský řece, odtamtud na malej vejletíček, neřekli bysme panu doktorovi proč, a pak bysme mu udělali senzační mejdan.“

V Grandlehárně vzrůstalo utajované vzrušení.

„Gayi,“ řekl Mack, „jdi ke dveřím a mrkni se, jestli už má pan doktor fáro před barákem.“

Gay postavil sklenici a šel se podívat.

„Ještě ne.“

„Tak to by tu měl bejt každou chvíli,“ řekl Mack.

Michala nepřekvapilo, že se tu zčista jasna objevily stránky z románu Na plechárně. Pokud by měl říct, co ho v životě nejvíc ovlivnilo, padla by volba jednoznačně na tuhle knihu. Bylo mu deset, když ji objevil v rodinné knihovně. Přečetl si první odstavec a nemohl číst dál, dokud tu rozkoš uvnitř ve své dětské duši nevstřebal: Ulice Na plechárně v Monterey v Kalifornii je báseň, smrad, skřípot, magické světlo, chorál, jednotvárnost, dušebol, sen. Ulice Na plechárně je páté přes deváté, plech, železo, rez a odštěpky dřeva, omlácené, zaplevelené parcely, hromady harampádí, konzervárny z vlnitého plechu, hadrárny, hospody a bordely, přečpané krámky, laboratoře a noclehárny. Na plechárně bydlí, jak kdosi kdysi řekl, děvky, pasáci, falešní hráči a syčáci, čímž chtěl říci kdekdo. Kdyby se podíval jinou skulinou, možná že by byl řekl světci, andělé, mučedníci a lidé boží, a byl by mínil totéž.

Uplynulo čtyřicet let a Michal našel svoji vlastní plechárnu, byť byla sroubená ze dřeva. Ondřej byl jeho Mackem a Brutus a Sochař a Dalibor a Dalajlama a Frantík a Jaromír se podobali Mackově mládencům z Grandlehárny jako vejce vejci. *kosinus* U zastávky autobusu byla dokonce obdoba Li Čongova krámku, kde se dalo koupit všechno od cigaret po věšák na prádlo, akorát tam nebyl o pult opřený obtloustlý Číňan se širokým zlatým snubním prstenem na prostředníčku levé ruky, poklepávající na gumovou podložku na drobné mince, ale pohublý Vietnamec Hoang, jehož hbité prsty rejdivy po displeji tabletu. Jenom doktor chyběl. Vrakoviště sice bylo laboratoří svého druhu, Viktor ovšem postrádal doktorův šarm.

Ondřej zamknul hospodu a vzal Hroma na noční procházku k jeskyni, aby se po celodenním sezení v mercedesu protáhl a vyběhal. Neodbytnými štouchanci čenichem do stehna ho Hrom pokaždé donutil, aby našel klacek, a následně se o něj nekonečné minuty přetahovali, dokud nebyli celí splavení. Jeden takový příhodný ležel na okraji cesty. Ondřej se pro něj sehnul a ve křoví uviděl potlučeného Dalibora. Měl pochroumanou ruku a zakrvácený obličej. Svoji dávku pověstného opileckého štěstí si vybral vrchovatě, a tentokrát při něm nestálo. Jak se ocitl ve křoví, nevěděl. Poslední, co si pamatoval, byla hádka s Brutusem, ale toho přemohlo ouzo. Musel si vzít taxíka a z hospody odjel dobrou hodinu před Daliborem.

Po návratu z nemocnice si Dalibor ustlal na lavici pod oknem. Ondřej mu půjčil svoji deku, moc toho ale nenaspal. Jakmile usnul, vydal se Hrom na loupeživou výpravu do kuchyně. Cosi tam ve tmě šramotilo a potom bylo slyšet šustění a praskání, jak Hromovy tesáky rvaly pytel s klobásami. Příští večer se dobrovolně odebral do auta, kde to bylo pohodlnější a kde ho nikdo nerušil. A tak přes den sedával v mercedesu s pohledem upřeným do dálav Hrom, a v noci ho vystřídal Dalibor.

Vlna žárlivosti, která ho zaplavovala, se svou ničivostí podobala tsunami. Nepředcházelo jí ovšem žádné zemětřesení. Přihlala se bez důvodu. Nebylo to zdaleka poprvé, stávalo se to několikrát do roka a Dalibor v takových chvílích nebral Ericce telefon a vůbec předstíral, jako by neexistovala. *kortikosteroid* Zároveň to byla záminka, aby se mohl zhrzeně potloukat po non stopech. Obyčejně mu to vydrželo dva tři dny, ale teď se zdálo, že na Brutuse žárlí doopravdy.

„Co jste celý den dělali?“ zeptala se Erika, když přinesla žrádlo pro Hroma. Všichni zúčastnění ovšem věděli, že ve skutečnosti navařila guláš pro Dalibora.

„Byli jsme v Makru. Nevěřila bys, jaká je čokl potvora. Naučil se otevírat lednici a dneska ráno už zase byly klobásy sežraný. Až ho načapám, dostane ode mne pecku čenichovku!“

„Bolelo ho to?“

„Já mu ji nedal,“ odpověděl Ondřej. „Čokla nemůžeš teďka trestat za něco, co se stalo bůhví kdy v noci.“

„Myslím Dalibora.“

„Zeptej se ho sama.“

Dalibor protáhl obličej a dál si soustředěně balil cigaretu. S rukou v sádře to byl problém. Buď protrhl papírek, nebo se mu ho nepodařilo dostatečně utáhnout a měl potom rty plné tabáku.

„Neblázni, budeš mít v práci malér,“ kňourala Erika, a čím víc kňourala, tím byl Dalibor blaženější a jenom čekal, až dojde k dovršení jeho triumfu.

„Nebude.“

„Jak nebude, co kdyby mu přišla kontrola?“

„Ať klidně přijde,“ řekl Ondřej a natočil Daliborovi pivo. „On domů nemůže! Neschopenku má napsanou sem a kvůli kontrole tady musí zůstat.“

Erika vyndala z tašky kastrůlek s gulášem a provinile poznamenala: „Chtěla jsem uvařit chili con carne, ale ztratil se mi recept.“

Otec: Volali z Braníka, mají tě na kameře. Počítej s tím, že tam hned zejtra zajedeš.

On: Jak počítej s tím?

Otec: Nech mě domluvit.

On: Už nikdy nebudu počítat s tím, že ty si něco usmyslíš a já vyzeru jógra. Sorry, ale na zejtrěk mám jiný plány.

Otec: Případne mi, že jsi poslední dobou nějakěj nabroušenej.

On: Jak slyším to tvoje počítej s tím, zježej se mi chlupy na rukou.

Otec: Co se to s tebou děje?

On: Co by se dělo.

Otec: To musíš vědět ty sám, já ti do hlavy nevidím.

On: Nic se neděje!

Otec: Ale děje.

On: A co?

Otec: V Braníku bydlí ten tvůj povedenej Jeff.

On: Kdo?

Otec: Sígr jako ty.

On: Neznám.

Otec: Je tady pečenej vařenej a ty mi budeš tvrdit, že ho neznáš?

On: Neznám žádnýho Sígra.

Otec: Nesor mě!

On: Jestli se na mně chceš vyzuřit, tak bacha.

Otec: Ty jsi ale šmejd.

On: Nápodobně.

Otec: Šmejd prolhanej, ty si už ani nevidíš do huby.

On: Nech mě bejt.

Otec: Nezapomeň na těch deset tisíc.

On: Aha! Čekal jsem, kdy s nima vyrukuješ.

Pátečníci jsou hosté poněkud jiného ražení. Na konci pracovního týdne se do hospody chodí vykropit a zresetovat si makovici, jak by řekl Jaromír.

Vasil buduje na Barrandově vilu pro amerického filmového producenta, který je natolik bohatý, že mu na nějakém domě v Evropě příliš nesejde, a dal Vasilovi volnou ruku. Nespěchá na termíny, až to bude, tak to bude. Sám bez pomoci kohokoliv dalšího provedl Vasil hrubou stavbu, nahodil omítku, rozvedl elektriku, plyn a vodu. Namontoval kotel. *kosmos* Jakmile někdo mluví lámanou češtinou a má na ruce mozoly, je ukroš, nicméně Vasil se narodil v Moskvě. Dvacet let byl generálním inspektorem sovětských drah, než ho z čista jasna přestalo bavit dávat bumáčky na lejstra a rozhodl se svůj život z gruntu překopat.

Gianty přijíždí na kole i v zimě za sněhu a mrazů. Na sobě má modrobílý cyklistický dres Giant. Přilbu Giant. Boty s logem Giant. Na předloktí si nechal vytetovat modré G. Co se kol týká, je to takhle: jsou kola a je Giant. Kola jsou všechny ty vehikly na cyklostezkách, ať už za pár korun z bazaru nebo nekřesťansky drahé silničky. Giant je ale něco extra. Giant není kolo, je to bytost. Říct Giantymu, že přijel na kole, se rovná urážce. Přijel na Giantu. V pátek se vrací domů šum gum z Poděbrad, kde dělá údržbáře ve wellness centru. Sochař se ho zeptal, co znamená šumgum.

„Bajky jsou do přírody, hoblovat asfalt je pruda. Někdy si poslechni, jak ti na silnici gummy s terénním vzorkem šuměj.“

Kudrnáč pravděpodobně obráží svoje oblíbené hospody po dnech, a že chodí zrovna v pátek, je souhra náhod. Nebo spíš nehod. *lukostřelba* Nikdo si totiž nedovede představit, že by ho v jakékoliv hospodě vydrželi poslouchat dva večery po sobě. Sype ze sebe fór za fórem, jako kulo-met. „Brutusi, jestlipak víš, co je hovězí láska?“

Brutus se podíval na Ondřeje: „Mám ho zabít?“

Ondřej rezignovaně zakroutil hlavou.

„No tak povídej.“

„Čekal jsem na ni jako vůl, nadrženej jako bejk, a ona kráva nepřišla!“

Na barové sesli usazený Dalajlama vyhrkl: „Brute! Donekonečna vám to budu opakovat. Brutus se skloňuje Brute. V dějepisu jste se učili, že zamordoval Caesara a jeho poslední slova před smrtí – i ty, Brute?“

Dalajlama se mu říká kvůli jeho neuvěřitelné podobě s tím tibetským. Kulaté brýle, vysoké čelo a výrazné obočí. Dokonce i úsměv mají stejný. Před časem někdo vystříhl fotografii z novin a nastalo porovnávání. Dalajlama se do role svatého otce vžil natolik, že už si nedovede normálně povídat, a to je zároveň důvod, proč o něm vlastně nikdo neví nic bližšího. Mluví zásadně ke všem přítomným najednou a nahlas, aby ho nemohli přeslechnout. Jazykozpytné kázání na téma Brutus zakončil obligátní mantrou: „Svět je zlej.“

„My tady ale máme Brutuse,“ řekl Ondřej.

A basta.

Poslední slovo má vždycky hostinský.

Ondřej nesnesl, aby hospodou proletěl andělíček. Časem přišel na spolehlivou metodu, jak zažehnout novou debatu, ačkoliv už všechna témata byla probraná. Dotyčný se okamžitě rozčlil, že on se vůbec dobře nemá, a vychrlil ze sebe vodopád trablů a křivd, které ho v posledních dnech potkaly.

„Ty se máš nejlíp,“ řekl Ondřej, z nemluvného Frantíka ovšem vypadlo pouze kratinké: „Mrcha.“

„Kdo je mrcha?“

„Renča.“

Ondřej se opřel o zeď, za záda si dal modrý háčkovaný polštářek, aby ho nezáblo na cembr, a začal si Frantíka dobírat: „A proč?“

„Mrcha mrch.“

„Že ti nedá?“

„Jo.“

„A řek jsi jí to?“

„Pojedu do Rudný.“

„Pokud je mi známo, v Rudný nic k vidění není.“

„K benzínce.“

„Mnohem blíž to máš na shellku do Modřan.“

„Za holkama.“

„Kristova noho! Za jakejma holkama?“

„Myslí ty vyfetla, co na parkovišti za benzínkou hulej kamioňákům ocasy,“ dovtípil se Sochař.

„Brrrrrr!“ otrásl se Ondřej. „Ani zadarmo bych do něčeho takovýho nešel.“

„Kořalka, flundry a zahálka!“ zahulákal Brutus.

„To už fakt radši opíchej Renču.“

„Nechci,“ odsekl Frantík.

„V hospodě U Váhy bejvala podobná chudinka, jako jsou ty z Rudný. Vystřídali se na ní za frtana všichni. Neměla ani metr pade, kapesní šukátko jí říkali.“

Ondřej vyprsknul: „Brutusi, ty jsi vůl!“

„Brute,“ opravil ho Dalajlama.

Pokud pivo pěnílo, odstřikoval Ondřej pěnu do püllitru, který měl postavený u dřezu na odkapávači. Nařčení ze šetrnosti nebo nepoctivosti by nebylo na místě, protože tohle pivo se nesnažil podstrčit hostům, ale vypil ho sám. *krokosvorka* Teď ho podal Dalajlamovi. „Tohle máš ode mě zadarmo, to ti nepočítám.“

Dalajlama obřadně sepnul ruce a uklonil se na znamení díků.

„Nejhorší je, že jich takhle za den vylemtám deset, a jsem přitom střízlivej, akorát mi roste pupek. Renča má pravdu, něco s tím budu muset začít dělat.“

Z oblaku kouře se vynořil Don Diego: „Ten váš kapák –“

„To není žádněj kapák,“ zaprotestoval Ondřej, „tomu pivu nic není.“

„Rád věřím. Připomněl mi takovou marginálii z mládí. V Bubenči bývala hospoda řečená V Zátíší. Zdejší výčepní pan Svatý byl charismatická osoba. Chodil v bílém plášti, na hlavě zmijovku. Nevařil a k jídlu měl na vybranou ze dvou variant, buď mamut, nebo velryba. Pod velrybou se skrýval zavináč. Mamut byla připálená sekaná s hořčicí. Netuším, jak toho dosáhl, ale na čepu směl mít současně desítku, jedenáctku, a dokonce i dvanáctku. V časech, o kterých hovořím, stávala desítka korunu dvacet a v hospodách se nemilosrdně zavíralo s úderem desáté, jenom Svatý si zařídil výjimku do půlnoci. Když se k němu stáhli po zavíračce z okolních hospod, dostali za cenu dvanáctky slivky nashromážděné za celý den, což Svatý neopomněl štiplavě okomentovat: Kdybys přišel rovnou sem, mohl jsi teď chlastat pořádné pivo.“

„Natoč mi jedno pro Jaromíra,“ řekl Dalajlama. „Poslal mi esemesku, že už vystupuje z autobusu.“

Minule přišel Don Diego dřív, než chodívá obvykle, a bylo na něm poznat, že to není náhoda. Ondřej měl ještě zavřeno a chystal se vytírat podlahu. Don Diego mu pomohl obrátit židle na stoly a mezi řečí se zeptal, co se stalo s bývalým hostinským. Ondřej mu vylíčil, jak Rostbíf otce zapíchl vidlicí na klobásy. U soudu vyfasoval sedmnáct let. Jakmile proběhlo dědické řízení, převedl hospodu na Ondřeje. Měsíc co měsíc putoval do kriminálu na Bory balík. Bylo to rozpočtené tak, že s posledním balíkem bude po Rostbífově propuštění hospoda do koruny splacená. *okostice* Don Diego mluvil spisovnou češtinou a Ondřej zpočátku váhal, jestli se mu nemá přizpůsobit, ale nakonec si v jeho přítomnosti pouze dával pozor na jazyk a snažil se neříkat slovo zkurvenina, kterým označoval všechno, co nebylo podle jeho představ. Otec Dona Diega býval ředitelem lomu. Před znárodněním mu patřil dům, kde je teď vietnamská večerka. Jakmile se v osmašedesátém uvolnily hranice, Don Diego emigroval. Zatímco se ostatní snažili dostat do Německa nebo do Ameriky, zvolil si Dominikánskou republiku. Začínal v přístavu jako dělník. Na oceánské lodi nakládal žoky s kávou, nicméně osudem se mu stala druhá z dominikánských komodit, tabák. Oženil se totiž s dcerou majitele továrny na doutníky. Aby zůstalo zachované jméno firmy, dostal syn jméno po manželce.

„Stat rosa pristina nomine, nomina nuda tenemus. Tak končí Ecovo Jméno růže a po mně ani to jméno nezůstane,“ poznamenal Don Diego, když s Ondřejem vyndávali z mercedesu sud. Zásobovač z Kácova se na sjezdu z dálnice srazil s trambusem a Ondřej musel zajet na Pivní pohotovost, aby měl večer co točit. Fernet Donu Diegovi pomáhal na žaludek. Odmítl se nechat ozařovat, jako lékař věděl, co za martyrium by musel protrpět. Ondřeje napadlo, že se vrátil domů umřít. Don Diego, jako by mu četl myšlenky, poznamenal: „Řekněme, že jsem se prostě vrátil.“

Jak Dalajlama předpověděl, za moment přišel Jaromír. Ještě si ani nesedl ke stolu a už se na něj vrhnul Sochař: „Čestmíre, podívej se na Onlajny, jak hraje Belgie. Koukal jsem na první půli a vedla 1:0.“

„Odkdy kumštýře zajímá fotbal?“

Než Sochař stačil Ondřejovi odpovědět, Brutus ho předběhl: „Na Euro se koukám i já.“

Dalibor nechal propadnout tabák zpátky do sáčku a roztržený papírek zahodil do popelníku. „Čus, Ratmíre.“

„Tak Ratmíre mi tady snad ještě nikdo nikdy neřek,“ zasmál se Jaromír. Už si pravděpodobně ani on sám nevzpomene, jak vznikla jeho podivná přezdívka, která spočívá v tom, že ho oslovují jmény, která je zrovna napadnou a končí na mír. O stehno si otřel od püllitru zamokřený palec, otiskem prstu odemknul displej samsungu a oznámil: „Ve třiaosmdesátý minutě je to 3:0.“

„A kdo dával góly? Snad ne to nemešlo Batshuayi, proti Irsku netrefil ze dvou kroků bránu.“

„Alderweireld, Batshuayi a Hazard.“

„Já to tušil!“

Před hospodou zastavilo auto.

„Renča,“ konstatoval Sochař, když se zaposlouchal do zvuku motoru. „Má to po generálce, ale píсты jí klepou pořád.“

„Nazdar chlapci, jak vám stojej brabci!“ vypálila Renča na pozdrav.

„Dáš si velkýho a tvrdýho?“ kontroval Ondřej.

„Blbečku!“

„Myslím panáka.“

„Měli byste si tady vyvětrat, máte tu smrad jako ve vo-
pičárně.“

Přestože už Don Diego svůj dnešní doutník dokouřil a byl na odchodu, mimořádně si objednal ještě jeden fer-
net. *kosmatice* Ondřej před něj položil stříbrný tácek se
štamprletem a rychlým krokem pokračoval do rohu ke
kamnům, kam se po Renčině příchodu uklidil Frantík.

„Pojď sem! Neschovávej se a řekni jí to.“

„Co mi má říct?“

„Ale vlastně nic,“ uculil se Ondřej. „Radši se neptej.“

„Už jsi to nakousnul –“

„Máš tady milence.“

„Jako Frantíka?“

„Tady je střelců, co by si dali říct,“ zaševalil Dalajlama.

„Jenom aby nestříleli slepejma!“

„Měla bys udělat milosrdnej skutek, jinak do tý Rudný
fakt pojede a dostaneme tady všichni filcky nebo něco
ještě mnohem horšího.“

„Do Rudný?“

„Na benzínku za štětkama.“

„Cože!“ vykřikla Renča.

Ondřej teatrálně pokrčil rameny: „Já to vidím na ten
milosrdnej skutek.“

Brutus zachytil Daliborův pohled. „Co se na mě mračíš
jako bubák?“ řekl a nabídl mu svoji krabičku camelek.
„Šouláš tady celej večer ty svoje pankrácký jehly, pojď si
dát pořádný cigáro!“

„Vlez mi na hrb,“ odpálkoval ho Dalibor.

Čas nazrál a v sobotu odpoledne se Brutus konečně rozhodl, že se půjdou se Sochařem podívat, jak by se jeho kámen dal dostat z lomu. Před hospodou si parta výletníků fotila Hroma za volantem mercedesu. Viktor zrovna vezl na kolečku melouny pro prasata. V patách se mu táhl zástup koz. Jakmile zastavil, aby si odpočinul, kozy ho obklopily a začaly na něj dorážet, dokud je nepodělil kůrkami starého chleba. Za vrakovištěm byly ještě patrné pozůstatky po zrušené důlní dráze. Na vyvýšeném náspu trouchnivělo a zarůstalo kopřivami několik pražců. Pod kopřivami byla země posetá vybělenými ulitami hlemýžďů. Sochař v radostném rozmaru nakopl odhozený ohryzek a povyprávěl Brutusovi poslední novinu.

„Za Ondřejem přišel ten cirkusák a suše mu oznámil, že od něj kupuje hospodu.“

„Cože?“

„Taky jsem čuměl, když mi to Ondřej povídal.“

„Kolik mu nabídnul?“

„Dvě mega.“

„A co mu na to řekl?“

„Aby vypadnul, nebo že dojde do auta pro Hroma.“

U pokladny si výletníci zakoupili vstupenky a v hloučku počkali před mříží, než pro ně přijde průvodce, aby se následně odebrali do podzemí mezi krápníky. *chalkosin* Brutus se Sochařem vchod do jeskyně obešli a ocitli se u tunelu, kterým se z lomu vyváželo na huntech vytěžené kamení. Klenba byla z pečlivě opracovaných mramorových kvádrů a konec tunelu uzavírala železná vrata.

„Tohle nebude problém,“ zhodnotil stav věci Brutus, když si zapalovačem posvítíl na zámek na vratech. „Přeštípnu ho pákovkama. A teď mi pojd' ukázat ten slavněj šutrák.“

Sochař tehdy přišel k lomu pěšinou táhnoucí se po úbočí kolem hřbitova. Od tunelu ale žádná cesta nevedla.

S Brutusem se museli vydrápat do srázu pokrytého drobnou sutí, která podkluzovala pod nohama. Stačil nepromyšlený krok, a pokud se jim nepodařilo chytit se včas rukama většího kamene nebo kmínku akátu, sklouzli v oblacích prachu zase o pořádný kus dolů. Akáty tu rostly všude a jejich trny jim propichovaly dlaně, jako stigmata.

Nahoře panovalo podivné ticho. Hladké stěny padaly strmě na dno lomu. Na několika místech v nich byly vyražené otvory. Jak se lamači dostávali hloub a hloub, ocitala se původní vyústění štol ve stále větší výšce. Kdesi uvnitř kopce propojovala všech pět lomových etází svážnice, vycházející na povrch u tunelu. *kakost* Ještě několik let po ukončení těžby se dalo do lomu s přijatelnou mírou rizika sejít po úzké římsce. V letních pařácích se lidé z údolí chodili koupat do jezírka, ovšem poté, co do něj pekařský učeň skočil šipku a rozpoltil se o střechu zatopeného skladiště náradí, římsu odstřelili.

Nikdo neměl lom zmapovaný důkladněji než Rostbíf. Odjakživa to byl rváč a grázl. S konečnou platností ho ostatní děti přestaly brát mezi sebe, když při fotbale na plácku pod železničákem úmyslně zakopl míč do řeky. Později v pubertě mu na obličej vyrašily podebrané boláky, které zapříčinily jeho hanlivou přezdívku. Měly stejnou barvu jako plátky rostbífů za výlohou uzenářství. O společnost ale beztak nestál. Samotářsky mizel do lomu a s baterkou prolézal štoly. Jednou na vrakovišti ukradl kozu. Připoutal ji za rohy k traverze trčící ze země na břehu jezírka. Přes oči jí zavázal otcovu kravatu a slavnostním tónem vynesl rozsudek. Následně se ze soudce proměnil v kata a střelil kozu do týla. Pistoli našel doma ve skříni. Vespod pod kabáty byl důmyslně zamaskovaný šuplík a kromě pistole a nábojů v něm byla ještě hrst metálů a několik fotografií vojáků v legionářských uniformách.

Brutus ukázal dolů do propasti. „Můžu mít jednu otázku?“

Sochař odšrouboval petku, kterou jim dal Ondřej s sebou na cestu, aby čirou náhodou nestrádali žízni. „Uffff!“ říhнул na znamení souhlasu. „Má pravdu, ten Kácov je děsně napěněnej.“

„Řekni mi, proč si nezajedeš jako ostatní sochaři pro mramor do Slivence? Stejně šutr ti tam odloměj na míru a sami ti ho dovezou až pod nos do ateliéru. Rozumíš? Že bysme si mohli ušetřit spoustu komplikací.“

„Rozumím, ale představ si strom. Porazíš ho a je syrovej, musí se nechat vyschnout. O houslařích se tvrdí, že naku-pujou dřevo pro vnuky. Čerstvě vylomenej kámen je taky živěj, plastickej. Kameny, co ležej v lomů delší dobu, zrajou a jsou tvrdší. Nevýhoda je, že se štěpěj. A teď se koukni, ale pořádně,“ řekl Sochař.

„Ještěrka.“

Ze žlutého koberce rozkvetlé tařice vyběhla ještěrka. Brutus zvednul nohu, ještěrka se mu prosmýkla pod podrážkou a zmizela mezi kameny.

„Děláš si prdel.“

„Nedělám.“

„Jak myslíš.“

„Na mou duši tady ještě před pár vteřinama byla.“

„Kdo?“

„No ještěrka.“

„To je možný, ale já mluvím o tom kameni. Copak v něm nevidíš sochu? Už je vlastně hotová.“

Boateng. Özil. Schweinsteiger. Němci vyletěli v pěti proti rozehrávajícím Italům a vyplatilo se. Po chybě Florenziho Gómez. Müller! Nedostal to úplně ideálně, musel si udělat ještě jeden dotek a byl to Florenzi, kdo na brankové čáře střelu vytěsnil. Roh bude rozehrávat Kroos. Kimich. Boateng. Hezká rána levou nohou. Režie nám znovu nabízí střelu Boatenga, mě by ale přece jenom ještě zajímal návrat k té situaci předcházející. Dobře se Müller vyhnul. Navedl si balon na levou. Netrefil ideálně, to je vidět. Myslí si, že střela šla vedle, že Florenzi ani zasahovat nemusel, ale i tak předvedl artistické číslo světového kalibru. Hummels. Teď se ukvapil Giaccherini. Khedira na Gómeze. Ze špatné přihrávky mohou těžit Italové. Okamžitý přechod do protiútku. Sturaro na paty Éderovi. Schweinsteiger s Höwedesem bezvadně pokryli dotírajícího Graziana Pellèho. Sturaro se čertí. Nedostává žlutou kartu za faul na Özila, ale za následnou reakci. Rozehrávat bude Kroos. Hummels na Höwedeše. Hector. Hummels. Kroos. Schweinsteiger. Rozhodčí Kassai hodně rychle zamířil k místu, kde fauloval De Sciglio. Druhá žlutá během několika vteřin a absolutně zasloužená. Hodně zbytečný zákrok, Italové měli celou šířku hřiště velmi dobře pokrytou, Kimmich neměl moc možností, co s míčem udělat. Rozehrávka na krátko přes Boatenga. Schweinsteiger sice připravený hlavičkovat, ale míč se k němu nedostal. Je to zvláštní, že Jérôme Boateng se svými sto devadesáti centimetry nechodí do šestnáctky. Gómez dostal ránu do zad, proto Özil zahrál do autu. A je z toho další karta pro Parola. Rozhodně to nebyl úmyslný zákrok, ale v posledních minutách Italové do soubojů přicházejí později. Svoji roli bude hrát únava, přece jenom to osmifinále proti Španělsku pro ně bylo mnohem náročnější, Němci se proti Slováckům mohli šetřit. Kimmich. Schweinsteiger. Kroos. Gómez. Žlutou pětiminutovku máme za sebou. Trenér Conte

vehementně gestikuloval a komunikoval s Éderem, asi se mu nelíbí, že stopeři Německa mají příliš prostoru na rozehrávku. Schweinsteiger. Höwedes. Přihrávka na Kroose. Gómez. Spolupráce s Özilem. Hummels dozadu na Neuera, ten odkopává. Hummels. A znovu Benedikt Höwedes. Kimmich. Müller. Dobře zakroutil centr, ale De Sciglio byl na svém místě v pokutovém území. Chiellini. Sturaro proti Höwedesovi, raději ale zařadil zpátečku. Parolo. Nedorozumění Hummels – Boateng, ani jeden si nekřikl a také to podle toho dopadlo. Giaccherini zasekl centr do pokutového území. Aut. Míč do hry vhodí Florenzi. Sturaro. Éder. Parolo, a pak už nic. Rozhodčí nechali Pellèho hnát se k balónu, dvacetimetrový sprint navíc. Kdyby to mávnuli hned, byl by klid. Hector. Höwedes. Hummels. Hector. Hummels. Kroos. Hector. Hummels. Pressing Italů byl úspěšný, protože Němce zatlačili až k Neuerovi. Při té rozehrávce nejvíce tlaku a nejméně prostoru má Kroos. Většinou se o něj stará Éder. Gómez po křídle. Hector. Jedna nula pro Německo! Mesut Özil, o kterém jsme tvrdili, že musí být víc vidět, se teď zviditelnil epochálním způsobem. Stačil jeden rychlý náběh a přihrávka na Hectora, který předvedl, jak má hrát moderní levý obránce. Naservíroval balón před bránu. Sledujte, jak celá akce vznikla. Gómez to udělal výborně. Počkal na náběh Hectora, prostrčil mu míč. Hector z jednoho doteku zpátky na Özila a ten se v těchto situacích nemýlí. Měl velké štěstí, protože ten zpětný balón byl tečován Bonuccim. Přistál ale na noze Özilovi a ten ho halfvolejem umístil do brány. Pro Bufona bez šance. Myslím si, že Sturaro dostane od Conteho pěkný kartáč v kabině, protože Hector byl pod jeho kontrolou ve chvíli, kdy se blížil k pokutovému území, a najednou byl úplně sám a Sturaro vypustil závěr sprintu. Němci jsou rozradostněni tím, co se stalo před maličkou chvílkou, a euforii dávají najevo i na hřišti. Když nepočítáme

zápas s Irskem, je to poprvé, co Italové na turnaji prohrávají, a jsem zvědav, jestli budou schopni změnit svůj herní plán. Proti Irsku to nevadilo, protože beztak postupovali a hrála, nechci říct béčková sestava, ale byla tam spousta mužů, kteří do té doby vůbec nezasáhli do zápasů, nebo jenom okrajově. Hummels. Schweinsteiger. Özil. Schweinsteiger. Kimmich nakrátko Hummelsovi. Znovu Kimmich. Özil. Gómez! Udělal to nádherně, ale klobouk dolů před Buffonem. Ofsajd to nebyl, protože Florenzi pozdě vyběhnul. Možná, že Gómez mohl zakončovat z jednoho doteku. Sturaro dává po rohu Özilovi druhou šanci dostat se do pokutového území. Boateng. Hummels. Florenzi. Sturaro odzbrojený. Hector. Je vidět, co dělá psychika, Němců jako by bylo plné hřiště a Italové se nemohou dostat k míči. Hummels. Boateng. Höwedes k Neuerovi, ten odkopává až na půlící čáru. Özil neprocpal balon přes De Sciglia, ale Giaccherini byl zabrzděn hned po třech čtyřech metrech Höwedesem. Parollo. Bonucci. Pellè. De Sciglio. Höwedes do autu. Mario Gómez končí a do hry půjde Draxler. Uvidíme, jestli se něco stane s rozestavením, úplně na hrot se posunul Müller a Draxler bude operovat kolem něj. Tenhle hráč Wolfsburgu má všechny předpoklady, aby svou přímočarostí roztrhal italskou obranu. Florenzi. Barzagli. Parolo. Bonucci. Zhruba dvacet minut mají Italové na to, aby alespoň vyrovnali. Florenzi. Sturaro musel vracet Chiellinimu. Barzagli. Parolo. Sturaro. Florenzi. Graziano Pellè se dostal k zakončení a moc nechybělo! Rozhodující roli sehrálo, že De Sciglio dostal balon přes Kimmicha do šestnáctky. Parolo. Barzagli. Florenzi. Sturaro. Eder mohl jít do šance. Startoval z ofsajdové pozice a všiml si, že šel praporek nahoru. Pellè a znovu duel s Boatengem, který vyzněl ve prospěch německého stopera. K vidění bude rohový kop. Florenzi ho nezahrál špatně, ovšem Höwedes nekompromisním odkopem odvrací míč do autu.

„Vypni to!“ rozčílil se Sochař.

Ondřej chtěl udělat kamarádům radost, protože ale věčně věků neměl kredit, musel nejdřív přesvědčit Renču, aby zavolala Brutusovi, onehdy se totiž zmiňoval, že má televizi v každé místnosti. Brutus vyndal u televize v kuchyni baterky z ovladače, a když manželce nešla zapnout, nabídl se, že ji odveze do servisu, a přivezl ji do hospody, aby se mohli koukat na Euro.

A takhle to dopadlo.

„Já si taky chci v klidu pokecat a ne vejrat na bednu,“ přidal se k Sochařovi Dalajlama. „Televize je mor, kterej hospodu spolehlivě zničí. Kolik znáte dneska hospod, kde nemaj televizi nebo tam z repráků nehraje nějaká přiblblá muzika? U Hrocha, dobře. Ale třeba Na Korábě to televizí úplně zazdili. Ať už jsme si to ochotný přiznat, nebo ne, televize je magnet na oči. Podívá se na ni každě, a je šumák, co v ní zrovna jede, jestli fotbal nebo reklama. Vypnout zvuk nepomůže, to je naopak už úplnej funus. Dvacet chlapů sedí v hrobovém tichu a přes ksichty jim probleskuje mihotavý záření obrazovky.“

„Kazimíre, podívej se, v kolik jede poslední autobus,“ řekl Brutus. Zvedl se od stolu, šel k televizi a vytrhl kabel ze zásuvky. Přitom zavrával a šlápl Hromovi na packu.

Hrom zaštěkal.

„Kuš, nebo tě svlíknu ze županu!“

Jaromír měl svůj samsung neustále na dosah, jako mívali pistolníci kolty.

„Ve 23:40.“

„Nevěřili byste, kolik lidí se chce zbavit psa. Pořád je někde nějakéj inzerát. Byl jsem na poště zaplatit inkaso a u přepážky vidím nalepenéj papírek: Daruju do dobrých rukou křížence retrívra a erdelteriéra. Nechal jsem inkaso inkasem a jedu tam. Ženská mi dala ještě i košík s vodítkem a pytel granulí. To je jasný, že jsem si ty krámy musel

vzít, přece jí nepovím pravdu, že její vořech už žádný granulace nebude potřebovat.“

„Neříkej mi, že –“, zhrzola se Erika. „To bys neudělal.“

„To mu jako usekneš hlavu?“ zajímal se Sochař.

„Nejdřív ho musíš pěkně pohladit.“

„Ty ho předtím hladíš?“

„Je to lidský.“

„Ne!“ zakníkala Erika a zacpala si dlaněmi uši. „Já to nechci slyšet!“

„Podrbu ho pod bradou, zrovna tenhle samým blahem jenom vrněl. Taky se mi ale jeden šmejd vysmeknul a zarsal mi komplet celou koupelnu. Normálně to nestříká, podříznu ho kudlou a krev teče pěkně dolů po náprsence. Čokl už ví, že to má spočtený, takže se ani nebrání.“

„Co na to Gabriela, že žereš psy?“

„Neblázni, ta se to nesmí domáknout!“

„Když už jsi nakousnul tohle téma, pronajal jsem si pole v Dřísech, že budu pěstovat česnek. V hospodě na návsi měli tradici, že každou první sobotu v měsíci pekli jezevce, jak tomu říkali,“ přidal se Michal. „Sjížděli se tam chlapi zdaleka, taková věc se rozkřikne. Výpravčí z Čelákovic si dal po obědě pár panáků a usnul. Nějakou ludru napadlo, že ho naložíme na traktor a odvezeme na nudistickou pláž.“

„Dřísy?“ řekl Brutus, ale nic mu nenaskočilo.

„U Kostelce nad Labem.“

„Bingo!“

„Jak jedeš zadem na Brandejs.“

„Někdy dones česnek, ten čínskej z krámu stojí za pen-drek.“

„Prosím tebe, s česnekem to dopadlo tak, že z něj nebyl ani stroužek. Než jsem ho stačil sklidit, někdo úplně natvrdo zacouval do pole s dodávkou a do mrtě ho vybral. Jakmile tam nebydlíš, nemáš šanci to uhlídat.“

Ondřejovi neuniklo nic ze žádného z hovorů, které se v hospodě vedly. Přestože byl vzadu v kuchyni a hltavě se cpal vlašským salátem, slyšel každé slovo. „A co teda s tou nudapláží?“

„Nebožáka výpravčího jsme svlíknuli donaha a šli si dát pivo ke stánku. Když nás přestalo bavit slopat kelímkáče, zase jsme ho oblíknuli a odvezli nazpátek do Dřís. Příští sobotu přišel a už ve dveřích volal: ‚Do smrti nechci z čokla ani sousto! Já po něm zrudnul, kůži jsem měl v jednom ohni.‘“

„Tuhle historku jsem někde slyšel,“ poznamenal Jaromír.

„Je to možný,“ připustil Michal.

„Ale ne od tebe.“

„Po hospodách koluje spousta historek. Bratranec se mi zapřísahal, že se to stalo u něj na chalupě, má ji zařízenou jako že po staru. Svítí petrolejkama, vodu nosí od pumpy ve džberech a na záchod se chodí na latrínu. U latríny stál jeho novopečený tchán a šoufkem lovil zuby. Na svatební hostině se přežral, chytil ho žlučník, a jak zvracel, tak mu vypadnuly. Opucoval je od hoven a vyvařil v hrnci. Dal si je do pusu a zase je vyzvrátil.“

„Tak už ho vezou, tou starou cestou, kudy se vracíval s poblitou vestou!“ zahalekal Brutus a objal Eriku kolem ramen. „Vy jste s Daliborem pořád ještě v líbánkách – polib mi, vyliž mi?“

„Spíš mi pověz, jak bylo na dovče?“ řekla Erika. „Jsi opálenej, úplnej Řek Zorba.“

Brutus si přitáhl za obojek Hroma a vzal jeho hlavu do dlaní.

„Moc na něj nešahej,“ houknul od pípy Ondřej, „tomu se ze županu ještě nechce.“

„Kde je Řeko, Hrome? Běž ho najít. Aport!“

Do hospody se nahrnula parta rozjařených výletníků. Většinou přicházeli pohromadě několik minut poté, co v jeskyni skončila prohlídka. Vzduch čpěl připáleninou z opékaných klobás a odpadový koš se plnil umaštěnými papírovými tácky ublemcanými od hořčice. Do Ondřejova hartusení, jak Kácov nejde točit, čas od času zacinkala pokladna. *kosočtverec* Když rumrajch utichl, vrátil se Michal k obligátnímu tématu, které se vynořovalo a zase zanořovalo, jako ponorná řeka, skoro každý večer. „Co teda ten Orlík? Pořád to domlouváme a nic.“

„Je nás málo,“ řekl Brutus. „Na Orlík je to dálka, chtělo by to přibrat ještě někoho, protože když to rozpočteš, vychází to kolem čtyř stovek na osobu jenom za benzín a to mi případně jako zbytečně drahejší špás.“

„Jak daleko je to přesně?“

Jaromír natáhl ruku po samsungu: „Kam že to jedete?“

„Já to na Orlíku neznám,“ řekl Brutus a obrátil se na Michala.

„Na skály u Chrástu. Jak je kemp na Radavě, kousek od něj.“

„Dvaadevadesát kiláků,“ oznámil Jaromír.

„Jestli potřebujete čtvrtýho, já bych jel,“ nabídl se Sochař.

„Cože?“ řekl Ondřej udiveně.

„Dodělal jsem teďka slušně placenej kšeft a nechce se mi hned zase začít pracovat.“

„Co je u tebe slušně placenej kšeft?“

„Busta developera do jeho procovský kanceláře.“

„U Chrástu je taková zátočka a kotviště plachetnic. Pod pontonama bejvaj najetý okouni. Zahlídl jsem stín. Okoun to nebyl, na okouna to bylo moc velký. Vzal jsem řezana a spustil ho pod ponton,“ zavzpomínal Michal, aby ostatní navnadil. „Stín sebou mrsknul a už jsem to sekal, protože jsem neměl lanko. Jak dáte lanko nebo

šňůru, okoun to nevezme. Bylo jasné, že jsem zapráhnul štiky, a teď jsem se tam s ní mordoval mezi plachetnicema a modlil se, aby mi vlasec nepřekousla.“

„Já jsem nejlepší rybačku zažil na Sázavě, přímo pod klášterem. Nabrodil jsem pod jez a házel wobblera do vývařiště. Najednou záběr, a to byla síla, co mi to dělalo s prutem. U propusti zrovna přenášeli vodáci kajaky, takže jsem to měl i s obecenstvem. Rvalo se to se mnou, že jsem si říkal, že to bude nejmíň sumár,“ řekl Brutus. „A co myslíte, že to bylo?“

„Parma,“ tipnul si Sochař.

„A ty?“

„Bolen,“ řekl Michal.

„Mikrotenovej pytlík! Když se do něj opře proud, má sílu jak rozzuřenej bejk.“

„Cos to zase vyštrachal, dej to sem,“ křiknul Ondřej na Hroma.

„Neřvi na něj.“

Brutus podrbl Hroma pod bradou.

Hrom držel v tlamě stránku 30 s Brutusovým vyprávěním o Řecku.

Vassiliki je díra naprostá, těch sedm uliček máte prolezlejších křížem krážem během prvního dne. V přízemí jsou obchody a nad nimi pavlače s prádlem na šňůrách a okna zakrytá modrejma okenicema. Barák jeden jako druhý. Obyčejná rybářská vesnice. Zase tu ale nejsou žádné hotely a brajgl z barů a hulákání fakanů od bazénu. Za socíku jsem byl v Bulharsku a po tom příšerném zážitku z Nesebaru jsem si říkal, že už moře do smrti nemusím. Gabriela jezdila s dětma na Kanáry sama, já jsem dovolený trávil radši na chatě, než se někde sardelit mezi mrakama turistů. Jestli jste byli na letišti ve Frankfurtu nebo v Paříži na Orly, tam se nemůžete z labyrintu terminálů vymotat. V Preveze není terminál žádnéj. Bagáž přivezou od letadla na ještěrce a naházej jí na obrubník před letištní halu. Jako na potvoru můj kufr ležel až úplně dole. Polovina věcí byla samozřejmě na maděru. Bordel. Při odletu to samý. Žádný hlášení let číslo to a to. Na ploše stálo jenom naše letadlo, takže když se blížil čas odletu, ozvalo se z ampliónu: Už si pojďte nastoupit. Řecko je úplně jinej svět. Do Vassiliki se musí přes celou Lefkadu, a dokonce i ta cesta autobusem byla ohromně zajímavá. Přímo z moře se zvedaj kopce. Maj kolem tisíce metrů, jako náš Ještěd, a to si teprv uvědomíte, co v reálu znamená tisíc metrů nad mořem. Nebe vymetený bez mráčku, obloha sytě modrá a mezi mořem a nebem se bělají zpěněný hřebínky vln. Řecká vlajka prostě už z podstaty nemůže bejt jiná než modrobílá. Jinak tam moc zábavnejch věcí kromě pláží není. Nepředstavujte si ale slunečníky nebo tak něco, byl to prťavej pláček u silnice. Sestupovalo se na něj po schodech sestavenejch z orezlejš lžic bagrů. Říkal jsem Gabriele, že si připadám, jako bych se opaloval na vrakovišti u Viktora. S rybama je to ovšem v Řecku mizérie. U vchodu do taverny měli na ledu naštafírovaný tuňáky, pražmy, chobotnice. Byl jsem se po ránu podívat, co ulovili rybáři, že

bych od nich nějakou čerstvou rybu koupil, a vytáhli polo-prázdný sítě. Samý čudly. Házeli je kočkám, který se k nim seběhly. Koček je všude nepředstavitelná spousta, motají se lidem mezi nohama, kořata se spolu perou, vrískaj a sebevražedně skáčou pod kola skútrům, co pamatujou ještě minulý století. Odrbaný na samou kostru, sedačky prodřený, ale neviděl jsem, že by někoho přejeli, v tomhle jsou Řekové fenomenální. Starý kočky maj svoje skrejvačky v zadních traktech taveren. Přes den jsou zalezlý ve stínu. Čas od času jim přistane něco k snědku z odřezků, ty pravý hody ovšem nastanou v noci u kontejnerů s odpadkama. Kousek za Vassiliki je taková jako že pořádná pláž, Agiofilí. Bejvá vyfocená na obálkách bedekrů. Jde se k ní mezi olivovníkovejma sadama. Na takhle strmejch a vyprahlejch kopcích se nic jinýho než olivy pěstovat nedá. Terasy jsou zpevněný zídka z bílejch kamenů. V sadech jsou malý kamenný domky, kde se olivy lisujou a olej stáčí do barelů. Nejstarší olivovníky maj kmeny proděravělý jako řešeto, přesto pořád ještě roděj, a dokud to bude třeba jenom hrst oliv, nikdo je nepodetne. Předloni se při zemětřesení utrhnul nad pláží svah a do moře se skutálely kusy skal. Potočil jsem se k nim s harpunou, ale to vůbec nemělo cenu, voda byla sterilní jako v laboratoři. Ani mušle nebo mořský koníci. Sépie. Medúzy. Nic. K pláži zajížděla kocábka s prdlajícím motorem. Že je to taxík, na to musela přijít Gabriela. Ona má neuvěřitelnýho všímáka, bez ní bych byl ztracenej. Nazpátek by se šlapat pěšky v polední výhni absolutně nedalo. Mimochodem, ten jejich Mythos je docela pitelnej a je za poloviční cenu než Amstel nebo Heineken. A co bylo vůbec na celým Řecku nejlepší: po večeri se Gabriela sebrala a šla se skicákem malovat na molo. Jachty za milióny a na palubách všichni čuměli do smartphonů, na-prosto stejně jako švorcáci v pantáku do Radotína. Jako Jaromír. Já jsem samozřejmě upaloval nazpátek do taverny.

Kromě Agiofilí jsme na žádnou jinou pláž nechodili, mohu si pronajmout za třicet euro na den auták a jet se podívat na Egremni nebo Porto Katsiki Beach, ale proč? Jak stárnu, už mi stačí jenom bejt. Současnej okamžik, a jak se patří si ho vychutnat. Sedět a pozorovat hemžení v přístavu, krafat s místňákama. Majitel taverny vyrost ve Varnsdorfu, a nepoznali byste, že není Čech. Kuchař byl zase Chorvat a deset let vařil na Staromáku U Prince. Podle toho taky jídlo vypadalo, chobotnice ještě ušla, ale proč ji musel zmrvit hranolkama s kečupem? Přesto kdyby mi někdo řek pojeď, jedu do Vassiliki znova z fleku hned teď. Okamžitě se seberu a tradá! Nebo kamkoliv jinam do Řecka, Rhodos má bejt zajímavěj.

Od Ságlů se ozvalo ječení motorové pily. Demoliční četa sundala ze střechy krovy a Frantík je rozřezával na metrová polena. Bylo to nezvyklé a znepokojující, získat dům a hned ho začít bourat. Sami cirkusáci se drželi stranou. Před jejich maringotkou trvale parkovaly dvě černé toyoty s kouřovými skly. Občas se na zahradě objevily kamiony a vozy s klecemi na drezírovaná dravá zvířata, ale po několika dnech zase v tichosti přes noc zmizely.

Dalibor nacpal spacák do kufru a přepustil mercedes Hromovi.

„To by mě zajímalo, kdo to přehazuje,“ rozčlil se Ondřej. Do hrnku nandal dvě vrchovaté lžičky kafe a zalil je vařící vodou z konvice. Smrták turek a cigáro, to byla Daliborova snídaně. Nic jiného by do sebe nepravil. Žaludek měl úplně vyrajbovaný, co marodil u Ondřeje, nevystřízlivěl ani na minutu.

„Erika,“ řekl Dalibor.

„A co by z toho měla?“

„Viděl jsi včera.“

„Co jsem měl jako vidět?“

„Hrom našel to Řecko –“

„No a?“

„Byla to jenom záminka, aby přede mnou stačila schovat stránku, kde je napsaný, jak jí Brutus omakává kozy. Kdyby mohla, měla by podprsenku z pracek nadrženejch chlapů.“

„Nech toho, nebo tě odsud vypakuju. Na rovinu, ještě jednou tady předvedeš žárlivou scénu a jdeš. A nedej bože, abys Brutuse nasral. Ságl se kdysi nacamral a střílel Brutusovi facku. Brutus povídá: Za to jich ode mne dostaneš sto. Dostal deset. Krev z něj chcala, Brutus ale není žádnej vůl, že by ho umlátíl. Příště mu dal zase deset. Ságl se potom plížil domů oklikou kolem hřbitova, aby se s Brutusem náhodou nepotkali. Zbytek mu Brutus odpustil, že to má

od něj jako dárek k Ježíšku,“ zasmál se Ondřej. Když vyhrožoval, že Dalibora vypakuje, myslel to upřímně a stačilo slovo a došlo by ke rvačce. Během okamžiku z něj ovšem adrenalin vyprchal. „A navíc nezapomeň, kdy se ty stránky začaly ztrácet. Brutus byl ještě na dovolený. V tom bude mít určitě prsty ten cirkusák. Snaží se mi házet klacky pod nohy.“

Za dveřmi se ozvalo pleskání opocených chodidel v crossech. Viktor se přišel zeptat, jestli je dneska úterý. Včera si od Ondřeje vypůjčil z umyvadla na záchodě mýdlo, přitom do večerky k Hoangovi to má stejně daleko jako do hospody. *kostnice* S novinami ale neuspěl, ty mu Ondřej dát přečíst nemohl, protože je sám nečetl už pětadvacet let. Důležité věci se dřív nebo později dozvěděl od hostů. Nemusel jako Jaromír neuroticky sledovat, co se šustlo před minutou na opačném konci planety. Pro Ondřeje tohle skončilo v Lucerně na koncertu Johna Calea, což považoval za definitivní pečeť na úmrtní list socialismu. Starost o politiku tehdy přenechal ostatním, ať si to šolíchají, jak dovedou. Boj byl vyhraný.

„Víš, co bych potřeboval? Chci před hospodou udělat ohniště. Jestli bys nenašel něco šikovnýho na rošt. Přemejšlel jsem, že by to mohlo lidi bavit. Taková samoobsluha. Ugri-
lovali by si klobásy, Renča povídala, že mi přiveze ošatku na chleba, a koupím velký balení hořčice v kyblíku, ať si každéj nandá, kolik bude chtít.“

„Stav se,“ řekl Viktor a zase odpleskal.

Ondřej počkal, až Dalibor dopije kafe, a vyrazili na vrakoviště. Viktor obýval karavan bez kol, postavený na špalcích. Maringotka cirkusáků byla proti němu čtyřhvězdičkový hotel. Neurčitá ulička mezi zdemolovanými vraky nejrůznějších strojů a aut se ukázala být slepá. *pokosnice* Končila u ohrady svařené z armovacích drátů. Neočekávaná návštěva rozdráždila divočáka. Prostrčil rypák skrz

mříže a zlostně zachrochtal. Statná prasnice se převalila na bok a nabídla svoje struky kvičícím selatům. Okolo ohrady se povalovalo nepřeborné množství předmětů, respektive jejich zubožených zbytků. Buben z automatické pračky. Proděravělý bojler. Šasi ze sekačky na trávu. Odložený kus jakéhosi pístu. Výfuk od traktoru. *kladkostroj* To všechno vytvářelo bizarní, nicméně oku lahodící krajinu. Čtyři žlutě natřené buldozery do starého železa nepatřily, za jejich garážování dostával Viktor od stavební firmy něco málo peněz, ze kterých v biblické skromnosti vyžíval.

Vedle karavanu byl mrazicí kontejner. Než si uvnitř Viktor zřídil modlitebnu, přepravovalo se v něm maso z jatek. Modlitebně vévodil červeně zářící neonový kříž. Pod ním byla v záplavě květin natrhaných v údolí gypsová soška Bohorodičky. U oltáře stála krejčovská figurína, oblečená do kněžského ornátu. Při mších proletovala kontejnerem kadidelnice, připevněná ke kabelu, čouhajícímu ze stropu. Z reproduktorů se ozývala varhanní hudba. Podle bobků na podlaze Ondřej usoudil, že se mší nezúčastňuje jenom Viktor.

Vzhledem k tomu, co se v hospodě událo, bylo vyšetřování rutinní záležitostí. Fotograf zdokumentoval místo činu, technik zajistil vražedný nástroj a sejmul otisky. Ságl pomáhal funebrákům naložit tělo do rakve a přitom utrousil jedovatou poznámku, že by Rostbíf mohl mít u sebe zbraň. Měl na mysli starou legionářskou pistoli, kterou kdysi popravil kozu, ta byla ale dávno bůhvíckde zašantročená.

Policejní zámečník odemkl bránu a do lomu vjela kolona opancéřovaných aut. Vyskákali z nich muži v černých mundúrech s neprůstřelnými vestami. Za Sochařovým kamenem zaujal strategickou pozici ostřelovač. *ekosystém* Další dva muži ze zásahové jednotky se shora spouštěli na lanech. Jejich úkolem bylo obsadit okna do štol ve stěnách lomu a vpadnout Rostbífovi do zad.

Na křížení štol si Rostbíf v dětství vybudoval bunkr. Nad lomem objevil mezi keři divokých růží kolmý průraz. Všude okolo rostly pichlavé soukenické štětky a nikoho z dospělých by nenapadlo se tudy prodírat. Dalo se jím protáhnout do nejvyššího patra, a jakmile se dostal dovnitř, mohl se štolami pohybovat po celém lomu. Dřív, než stihl dát velitel zásahu rozkaz k zahájení akce, vyšel Rostbíf k jezírku. V napjatém tichu promluvil do megafonu vyjednaváč. Přesně jako v amerických gangsterkách. Rostbíf se usmál a celý šťastný, že se mu poprvé v životě poštěstilo být hlavním hrdinou, rozpřáhl ruce a dlaně otočil vzhůru. Očima zapátral po kameře, ale tohle nebyl film.

„Mezi otcem a synem je zapeklitější vztah v každé rodině. S tím svým jsem spoustu let nepromluvil víc než dvě slova. Ráno jsme se potkali v koupelně, řekl jsem mu ahoj, on mi taky řekl ahoj. Tím to haslo. K stáru už ho nic nezajímalo, teda kromě jídla. Do Kauflandu nebo do Albertu a natáhnout se na pohovku a ládovat se a zírat na telku. Přecvakával program za programem, a když projel všech šestadvacet kanálů, začal znova od jedničky. Jako veverka v bubnu. Jakmile ztratíš zvědavost, jsi mrtvej. Bylo mi jasné, že mu už moc času nezbejvá a že bych s ním měl mluvit. Čistě ze špatného pocitu jsem nadhodil nějaký pokud možno neutrální téma. Počasí, to je klasika. On se toho okamžitě chytil a zpucoval mě. Šel k teploměru a začal stupně celsia přepočítávat na fahrenheity. Stůj co stůj mi musel dokázat, že je zima. Vycucal si z prstu nějakou naprosto nesmyslnou teorii, přitom bylo vedro a dušák, jako dneska. Debil. Zničil úplně každou styčnou bod, od kterého by se dalo odpíchnout, a já jsem z toho dostal mruka, že pro mě není v mém niterném slovníku tatínek, ale debil.“ Svoji litanii na otcovské téma zakončil Dalajlama věčnou mantrou: „Svět je zlej.“

„Já to mám jako přes kopírák s manželkou,“ povzdychl si Jaromír. „Nemít děti, už dávno bych to rozštípnul. Kdybyste věděli, kolik do nich měsíčně nacpu peněz, a nakonec jsem stejně nejradši tady.“

„Co ti mám na to říct?“ řekl Dalajlama.

„Nic,“ opáčil Jaromír.

Michal si přisadil: „Mě zase Kateřina prudila nočníma pláčema.“

„Jaká Kateřina, co tady byla s tebou na Silvestra?“

„To byla Eva. Kateřina bydlela s babičkou nahoře v Braníku, jak je Dobeška, a když babička umřela, občas jsem u ní přespával, aby jí nebylo smutno.“

„Známe tyhle samaritány!“

„Byl to takovej noční kolovrátek, dala si špeka a rozbu-
lela se, že ji nikdo nemá rád.“

„Klasika.“

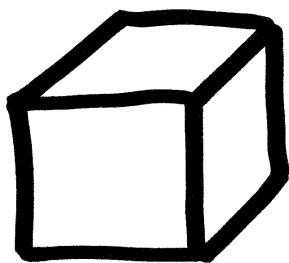
„I bez špeka.“

„Cestou z práce jsem se stavil U Jelínků a měl jsem už docela naváto, proto jsem si šel lehnout. O půlnoci mě probudil křik. Babičko, ne! Nebožka bába se sápala na Kateřinu, popadla ji za vlasy a zabořila jí prsty do obličeje. Kateřina zahodila špeka do peřin a začala po ní házet takový ty skleněný koule. Vevnitř jsou děti na saních, zatřese se s nima, a začne chumelit. Pokoj byl na maděru, komoda rozflákaná, lustr, počítač, prostě všechno.“

Jaromír během Michalova povídání sjížděl v mobilu přes aplikaci NaVlak nádražní tabule. Na druhém nástupišti byl v Táboře připravený k odjezdu rychlík do Lince. Z Ražic přijel na kusou kolej s pětiminutovým zpožděním osobák. Na Cd.cz mu naskočil seznam zastávek, kudy se bude po trati číslo 224 ubírat courák do Horní Cerekve. Smyslov. Dobronice u Chýnova. Chýnov. Pořín. Obrataň. Šimpach. Pacov. Pelhřimov. Rynárec. Teď se ale Jaromír zamračil. „O sněžítkách už jsem někde slyšel. Stejně jako když jsi minule vyprávěl o tom výpravčím z Čelákovic na nudapláži.“

Naťukal do Googlu Kateřina, sněžítka, babička.

„A mám tě!“ vykřikl. Otočil samsung tak, aby na displej viděli i ostatní. Byla na něm obálka knihy Jakápak prdel.
„Tady to je, černý na bílým.“

„Kde mám pořád brát nové historčky?“ shrnul to v kostce Michal.

Po společném víkendu na kolech Michal prohlásil, že pokud by měl Jaromíra někomu popsat, ukázal by mu seznam jeho aplikací. Ještě než na kola vůbec nasedli, připnul si Jaromír samsung do držáku na řídítka a do aplikace Mapy.cz zadal cíl. Navigace mu vyplivla nejkratší cestu. Opřeli se do pedálů a bez zastavení frčeli krajinou. *ikosaedr* Minuli kamenný akvadukt, přemostující stoku napájející soustavu dvaceti rybníků, gotický klášter Řádu bosých karmelitánů i židovský hřbitov s barokními tumbami. Kostřbatá křivka připomínající EKG zobrazovala profil trati. Za dva kilometry bude odbočka vlevo a ostrý stoupák. Jaromír už se dopředu v duchu hroutil, když na displeji uviděl výšlap do 850 metrů. Aplikace MapMyRide jeho cyklistické martyrium uložila do paměti. Další aplikace Zomato je nasměrovala, kam na oběd. Seděli v pizzerii na náměstí, Michal si objednal špagety s parmezánem a olivami. Na mobil mu přišlo z Facebooku oznámení, že byl označen na fotografii. Spatřil na ní sám sebe v pizzerii na náměstí, jak jí špagety s parmezánem a olivami. *kosatka* Po obědě si Jaromír objednal karamelový pohár. Než mu ho servírka přinesla, nemarnil čas a přečetl si na Wikipedii:

Rod Silva-Tarouca pocházel z Kastilie. Několik staletí byli jeho příslušníci ve službách portugalského královského dvora. Zakladatel moravské linie rodu Emanuel Silva-Tarouca (1696–1771) byl významným politikem habsburské monarchie, rádcem Marie Terezie a prezidentem Nejvyšší rady pro rakouské Nizozemí, dnešní Belgie. August Alexander (1818–1872) proslul jako mecenáš a organizátor společenského života. Byl nadaným kreslířem a příznivcem Josefa Mánesa, který v letech 1849–1871 na zámek často zajížděl. František Josef II. hrabě Silva-Tarouca (1858–1936) byl chovatelem koní a odborníkem na tvorbu parků a zahrad. Posledním držitelem panství byl František Arnošt (1890–1943). Ačkoliv se hlásil k české

národnosti a v roce 1942 byla na jeho majetek uvalena nucená správa Velkoněmecké říše, byl zámek roku 1949 vyvlastněn československým státem.

Na StreetView si Jaromír prohlédl průčelí zámku a oranžerii v zámecké zahradě. Meteocentrum mu oznámilo, že je venku před pizzerií slunečno a 30 °C, což potvrdila i aplikace Aladin a norské Yr. To samé se opakovalo večer. *glykosid* O tom, ve kterém penzionu se ubytují, rozhodla aplikace Booking. Virtuální svět přestal být světem paralelním. Rozpíná se, stejně jako se okamžitě po svém vzniku začal rozpínat vesmír, a pohlcuje svět reálný. Jaromír už se do něj přesunul, a byl za to ochoten dobrovolně zaplatit drakonické vstupné: vzdát se osobní svobody.

„Ondřeji, to by tě mohlo zajímat, byli jsme v Čechách pod Kosířem,“ řekl Michal.

„Samá pěna, zatracená zkurvenina!“

„Dej ho sem, to je dobrý.“

„A budeš mě pomlouvat, že točím podmíráky. Minule Don Diego, s tím kapákem mě nasral.“

„Kosíř, říkám ti to proto, že je tam kos.“

„Mě by spíš zajímal náš vejlet na Orlík.“

Michal si vzal od Ondřeje pivo, a když se napil, rozhodl: „Jedeme ve čtvrtek.“

„Kácov už fakt brát nebudu, vidíš sám, jak se s ním tady morduju. Vezmu na zkoušku tři sudy trutnovskýho Krakonoše. Jedenáctku maj v nabídce dokonce o dvě koruny levnější. S pivem má přiject ve středu, čtvrtek je dobrej den.“

„Zavoláš to Brutusovi?“

„Zavolej mu ty. 7 2 5,“ řekl Ondřej a začal diktovat Michalovi číslo.

Chili con carne

450 g hrubě umletého hovězího masa

450 g červených fazolí

450 g rajského protlaku

1 cibule

5 stroužků česneku

třtinový cukr

ostrá paprika

pepř

sůl

V hrnci uvaříme předem namočené fazole. Maso umeleme nahrubo a dáme na pánev ke zpěněné cibulce orestovat. Přidáme rozsekaný česnek, papričky, pyré z rajských jablek a cukr. Osolíme, opeříme. Nakonec vše smícháme s fazolemi a ještě cca 5 minut provaříme.

Příloha:

240 g rýže parboiled

Zapálila největší hořák na sporáku a na pánev shrnula nakrájenou cibuli. Prkýnko s nožem hodila do myčky. „Čirou náhodou jsem našla tenhle recept, tak ho chci vyzkoušet. Řeznictví tady u nás je nejlepší, co znám. V akci měli plecko a řezník ochotnej, hned mi ho i umlel. Nevíš, kam jsem dala fazole? Před minutou jsem je měla v ruce.“

„Na kredenci. Jak máš olej, vedle je sirup nebo co, a za ním.“

„Pro oči nevidím!“ řekla a nasypala do hrnce dvě hrsti fazolí. „Jak to dopadlo s tou vaší chalupou? Naposledy jste nějak řešili, že vám ořešák rozburčil střechu.“

„Protože Petr nemoh sehnat pokrejšvače. Teď zase pro změnu shání někoho, kdo ořešák prořeže. Nepřipaluje se ti to?“

„Kecáme –“

„Cibule je hned.“

„Už víte, kam pojedete na dovču?“

„Plánovali jsme Egypt. V Chorvatsku jsme byli stokrát, svýho času jsme hodně jezdili do kempu u Brašiny.“

„To si vzpomínám.“

„Už nás to tam ale přestalo bavit. Já spíš potřebuju dát do kupy zahradu. Kolem chalupy je práce nad hlavu. Přemlouvám Petra, abysme letos zůstali doma.“

„Už ti postavil ten skleník?“ řekla a zanořila se do lednice pro vaničku s mletým masem.

„Není čas.“

„Co máma?“

„Volala jsem jí, ale nebrala mi to.“

„Protože asi seděla v hospodě.“

„U něj?“

„Jo.“

„Fuj, to je humusácká špeluňka!“

„On sere na všechno, znáš ho. Byla jsem u ní předevcírem a viděla jsem v pračce jeho hadry.“

„Vzpomínáš, jak jsme s ním kdysi jely na jarnáky?“
„Protlak tam mám dát už teďka?“
„Mrskni ho tam.“
„Jasně, na Jizerskou louku. My obě batůžky, máma krosnu, v každý ruce narvanou tašku s věcmi pro nás a pro něj a on měl v batohu dvacet flašek vodky.“
„Možná ještě víc.“
„Podle mě to začalo tam, do té doby máma nepila.“
„Za tohle bych mu za vinu nedávala.“
„A kdo za to může? Vidí, že je máma na šrot, a nechá ji řídit a ještě kdekomu na potkání vykládá, jak vydrbala s policajtama.“
„To nevím.“
„Buď ráda.“
„Na Bětčinejch narozkách jsem jí promluvila do duše, ale nechce nic slyšet.“
„Ségra, řekni mi, proč to dělá, po tom všem ho přece nemůže pořád ještě milovat.“

Mercedes nesl nezaměnitelné podpisy obou svých obyvatel. Potahy sedaček byly poseté Hromovými chlupy a z popelníku trčely nedopalky Daliborových cigaret. Když se Sochař snažil poskládat svoje rozložené tělo do auta, zapraskalo mu pod botou. Rozšlápl kelímek s vlašským salátem a za ním se zpod sedačky vyvalil zbytek zapomenutého nákupu. Brutus načerínkoval u skruže pod železničním mostem nástražní rybičky, aby se nemuseli zdržovat zajíždkou do sádek. Než si řízkovnici položil na klín, odlil z ní přebytečnou vodu, aby mu při jízdě necákala na kolena. *kosmetika* Ondřej otočil klíčkem v zapalování a to, čemu nikdo doopravdy nevěřil, se začalo naplňovat.

„Přesně takhle mi tam vlítnul,“ řekl Sochař, když se ze zatáčky vyřítila červená yamaha. „Proti mně nákladák s plechama. Vzadu mu přečuhovaly přes korbu. Mezi nás se namáčknul motorkář. Něco se mi na něm nezdálo, kouknu do zrcátka a vidím, že to narval do pangejtu. Zastavil jsem, jdu k němu a až tam mi došlo, co na něm bylo divný. Neměl hlavu.“

„Cože?“

„Ufíknul si ji o plechy, když předjížděl ten nákladák.“

„Jak jsme teďka s Jaromírem začali jezdit na kolech, mám čím dál tím radši motorkářský pomníčky. Tenhle frajer už to dvoustovkou nerozhulí, ani neopískuje žádnou silniční veš. U Karlštejna je to v těch serpentinách kvůli motorkářům o život,“ řekl Michal.

Brutus se nepokoušel Sochařovu historku přetrumfnout, prostě shodou okolností projeli Milínem a za ním byla odbočka na Březnici. „Kousek odtud se protrhly hráze dvou rybníků. Švára dělal v novinách, takže měl informace z první ruky. Povídá mi, zabal to v práci a razíme. Nekecám, ta vesnice, už si nepamatuju, jak se jmenovala, byla celá zatopená, až na samoobsluhu, která byla o ždíbec vejš nad návsí. Sedli jsme na zápraží na lavičku a nahodili.

Prodavačka nám z krámu nosila lahváče a my tahali kapra za kaprem. V chalupách naproti nám lidi lomili rukama a hořekovali. Sezame Hasane, nebesa se otevírají!“

U přehrady byla silnice dlážděná kočičími hlavami. Spadala prudce dolů a končila kdesi pod vodou, kde býval přívoz přes řeku. Zleva ji lemovaly žulové patníky. Pod nimi byly holé obnažené skály. V ranním oparu se co chvíli vymrštila nad hladinu ryba. Nebýt toho, připomínala by krajina svojí nehybností fotografii. Ondřej zastavil. Vedle šaltpáky měl připravenou placatku. Dal si hlt a vítězoslavně zvolal: „Požil jsem!“

Brutus zareagoval nejpohotověji, vytrhl Ondřejovi placatku z ruky, napil se a podal ji na zadní sedačku.

Sochař se dobrovolně uvolil, že nazpátek bude řídit on. Zůstal u auta a na břehu poskládal z omletých a sluncem vybělených dřev, kamenů a vyplavených odpadků skulpturu připomínající trpaslíka. *pikosekunda* Brutus s Ondřejem si vzali řízkovnici a nastražili řezany na štiky. Michala nečinně čekat na záběr nebavilo. Opatrně sešplhal po skále na nevelký výčnělek. Navázal oranžového nilsmastera. Boky měl poseté fialovými puntíky. Futuristická kreatura. Přestože se nepodobal žádné z existujících ryb, na okouny platil. Jakmile Michal překlopil radič navijáku a otočil klíčkou, wobbler se rozvlnil. Škubal sebou do stran sem a tam. Z hlubiny se vynořilo hejno, ostnité ploutve naježené. Nejhladovější okoun v jeho čele nevydržel napětí, doširoka rozevřel tlamu a zaútočil.

Před polednem vyndal sochař z auta sekanou, kterou večer upekl, aby měli něco pořádného do žaludku. Vzal s sebou i bochník chleba a sklenici nakládáných okurek, jak byl navyklý ze sochařských symposií, kde nebyl čas zdržovat se chozením na jídlo do restaurace.

Při obědě se Ondřej svěřil, že už za ním zase byl cirkusák. „Konečně vím, co šije za habadůru. Představuje

si, že spojí Ságlovic pozemek s tím mým a s vrakovišťem a postaví na něm lunapark. Asi byl na prohlídce v jeskyni a viděl ve vitrínách ty pravěký zvířata, takže chce provozovat atrakce tohoto stylu.“

„Plastikový mamuti s troubícíma chobotama?“ ušklíbl se Sochař.

„Viktor už je nalomenej. Dostal strach, když viděl, jak zatočil se Ságlem. Že mi vyhrožuje, to beru. Je to k věci. Nemám to rád, ale beru to, jenomže na mě je krátkej. Já mu barák neprodám a může se jít s lunaparkem bodnout. A on to ví. Moje hospoda je klín vraženej do jeho plánů, a s tím nehne.“

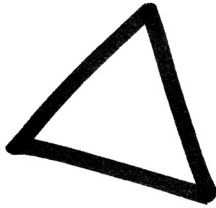
„Aby ses nedivil.“

„Hele, je mi padesát. Jsem sám s čoklem. Řekni mi, čeho bych se měl bát?“

„Nehejbejte se,“ zašeptal Michal a ukázal směrem k mercedesu. Za zadním kolem vykouklo chlupaté zvířátko podobné mývalovi. Jakmile zmlkli, udělalo smělejší přískok. Rozhlédlo se, a když se nic podezřelého nedělo, drze ukořistilo z hromady nachytaných ryb okouna a zase zmizelo pod mercedesem.

„Vrať ho, šmejde!“ vykřiknul Brutus.

Michal souhlasil s Ondřejem, že na tom nesejde, jestli budou mít o rybu víc nebo míň. Brutus to ale nehodlal vzdát. Sebral kámen, a vzápětí se ozvala rána. Čelní sklo mercedesu pokryla rozpraskaná pavučina.

Uprostřed pavučiny byl proseknutý trojúhelník. Při cestě domů skrz něj Sochař brejlil na silnici.

Ondřej rozhodl, že ryby nechají na sobotu. Zároveň se tím pokřtí nový gril. Jeho konstrukce byla prostá a důmyslná zároveň. Ohniště vytvořil Dalibor z věnce kamenů. Protil je betonem a vedle do země natloukl železnou trubku. Posuvná objímka s navařenou mřížkou umožňovala regulovat žár podle potřeby.

Jakmile se objevil zárodek čehokoliv nového, co vybočovalo z ustáleného stereotypu, vyvolalo to spontánní reakci. Podobné to bylo, když Ondřej před vánoce odjel na víkend k sestře do Náchoda a nechal u Dona Diega klíče od hospody. Za vydatné pomoci pátečníků společnými silami vygruntovali. Spodní vrstvy mastnoty v kuchyni pamatovaly ještě Rostbífova otce. Do tří dnů ovšem Ondřej vytvořil stejný binec, jaký tam byl před jeho odjezdem. *kosmopolita* Teď vynosili židle a rozestavěli je kolem ohniště. Brutus u lomu pořežal několik akátů. Ondřej po usilovném hledání našel sekeru a poprosil Dalajlamu, aby naštipal dřevo.

„Už je dávno naštipaný,“ opáčil Dalajlama.

Ondřej se rozhlédl: „A kde?“

„Přece ho nebudu štipat znovu, dvakrát ani pan farář nekáže, natož tibetské guru. Nemůžu za to, že se ti někam ztratila stránka, kde klofám sekerkou jedno polínko jako druhý a rovnám je do úhledný hranice. To se o mně neví, než jsem se stal svatým otcem, byl jsem skautíkem. Hele, co říká čokl na to, jak mu Brutus pošramotil výhled?“

„Nevím. Běž se ho zeptat sám, ale bacha, aby tě nerafnul.“

Ondřej podal sekeru Michalovi a šel do hospody roztočit piva.

Nahoře na obloze zahřmělo letadlo.

„Já chci do Řecka!“ vykřikl Brutus.

„Tohle do Řecka neletí,“ řekl Jaromír a pohroužil se do zkoumání Flightradaru. Displej jeho samsungu byl posetý

stovkami miniaturních žlutých letadélek brázdících Evropu. Klepnul na ikonku letadla, které před okamžikem proletělo nad hospodou a na displeji se objevilo Bombardier Dash 8 Q400. Korean Air, let KE 7683, Praha–Madrid.

„Mně je fuk, kam letí. Já chci do Řecka a hned teď. Chci do tepla.“ Brutus si teatrálně přehodil přes ramena celtu, která visela na větvi meruňky. „Tady je taková zima, že se kozy třesou a ptáci zalezaj do děr!“

Erika přišla s kastrůlkem, a když uviděla Sochaře, jak kuchá a čistí ryby, zůstala v rozpacích stát u ohniště. „Dneska jsem tu zbytečná, koukám, že máte jídla dost.“

„My jo, ale Dalibor ne,“ řekl Michal. „Tvrdil, že si od Brutuse nic nevezme.“

„Přece to nenachytil jenom Brutus.“

„Brutus nechytne ani mývala,“ rýpnul si Sochař. „Po-club se Erice.“

Brutus mu uštědřil herdu do zad a vypálil další ze svých hlášek: „Nech mě bejt, nevolej, nepiš mi, a když uvidím poštovního holuba, tak ho zastřelím!“

Povaha večírků dosud nebyla uspokojivě prostudována. Všeobecně se ví, že večírky málokdy dopadnou tak, jak byly plánovány nebo míněny, ovšem s výjimkou těch zoufale nudných, otrockých večírků, které jsou cepovány, řízeny, ovládány a pořádány protivnou profesionální hostitelkou. To vlastně vůbec nejsou večírky, ale předstírání a přetvářka asi tak nenucená jako střevní peristaltika a tak zajímavá jako konečný produkt. Na plechárně si asi každý představil, jak bude večírek vypadat – halasné pozdravy, blahopřání, křik a dobrá pohoda. A přece tak vůbec nezačal. Úderem osmé hodiny vzali Mack a mládenci, načesání a vymydlení, bandasky a vypochoovali slepičí cestičkou, přes trať, staveništěm přes ulici a vzhůru po schodech Západního biologického. Všichni byli v rozpacích. Doktor otevřel dveře a Mack pronesl krátkou řeč: „Protože máte narozeniny, mládenci a já jsme si mysleli, že vám popřejeme všechno dobrý, a máme pro vás jednadvacet koček jako dárek.“

„Pojďte dál,“ řekl doktor. „Totiž – to je – to je úžasné překvapení. Ani jsem netušil, že víte, že mám narozeniny.“

„Jsou to samý kocouři,“ řekl Hazel. „Sem jsme je ale nechtěli nosit.“

Usedli škrobeně v pokoji. Nastalo dlouhé mlčení. Pak řekl doktor: „No tak když už jste tady, co abychom si zavdali?“

„Přinesli jsme trochu pitiva,“ řekl Mack a ukázal na tři bandasky, které Eda našetřil. „Pivo jsem do toho nemíchal,“ ujišťoval Eda.

Doktor překonal svou původní zdráhavost a řekl: „Ale ne, vy si musíte zavdat ode mě. Mám náhodou doma trochu whisky.“

Strnule seděli a po trošičkách upíjeli, když vešla Dora s holkami. Vytasily se s pokrývkou a doktor ji rozprostřel

na posteli. Byla nádherná. Přijaly malou skleničku. Pak následovali pán a paní Malloyovi se svými dárky.

„Spousta lidí si neuvědomuje, jakou tyhle věci budou jednou mít cenu,“ řekl Sam Malloy, když vyňal píst a ojnici z chalmerse z roku 1916. „Možná že už nejsou na světě ani tři.“

A to už začínali lidé přicházet v hloučcích. Dostavil se Henri s jehelníčkem o rozměrech dvou čtverečních metrů. Chtěl udělat přednášku o svém novém uměleckém stylu, ale v té době se už škrobenost rozplynula. Přišli pán a paní Gayovi. Li Čong věnoval dlouhou šňůru rachejtlí a cibule čínských lilí. V jedenáct hodin někdo cibulky snědl, ale rachejtle vydržely déle. Z Idy přišla skupina téměř neznámých lidí. Nepružnost večírku rychle mizela. Dora seděla na jakémsi trůně a vlasy jí oranžově plály. Skleničku s whisky držela titěrně, s malíčkem odtaženým. Z holek nespouštěla oči, aby viděla, jestli se chovají, jak se patří. Doktor začal hrát na gramofon taneční hudbu a šel do kuchyně dělat bifteky. První rvačka nebyla tak zlá. Jeden člověk ze skupiny z La Idy udělal jedné z Dořiných holek neslušný návrh. Protestovala a Mack a mládenci, pohoršení tímto porušením etikety, vyhodili chlapa ven, aniž něco rozbili. Pozvedlo jim to náladu, protože měli pocit, že něčím přispěli ke zdaru večírku. Doktor dělal v kuchyni bifteky na třech pánvích, krájel rajská jablíčka a chléb kupil na hromady. Bylo mu dobře. Mack se staral osobně o gramofon. Našel album s Benny Goodmanovým triem. Začalo se tančit a večírek nabýval na hloubce a vervě. Eda vlezl do kanceláře a začal stepovat. Doktor si vzal s sebou do kuchyně lahev a pil rovnou z ní. Měl stále lepší náladu. Když přinesl maso, všechny to překvapilo. Nikdo neměl zvláštní hlad, ale po mase se jen zaprášilo. Jídlo uvedlo večírek do těžkého trávivého smutku. Whisky byla dopita a doktor přinesl dvacet lahví vína.

Dora řekla z trůnu: „Pane doktore, zahrajte nám nějakou tu svou krásnou hudbu. Z tý naší hrací bedny doma už se mi zvedá žaludek.“

Doktor tedy zahrál z Monteverdiho alba Ardo a Amor. Hosté tiše seděli, zahloubáni do sebe. Dora tu krásu přímo vdechovala. Po schodech se přikradli dva noví příchozí a vstoupili do pokoje. Doktorovi bylo blaze. Když hudba skončila, Phyllis Mae nepokrytě plakala a Dora si utírala oči. Na všechny padl lehký světobol. Každý zavzpomínal na nějakou nešťastnou lásku, každý dlel v minulosti.

„Ježíši Kriste,“ řekl Mack, „to je to hezký. Připomíná mi to jednu slečnu –“ ale zarazil se. Naplnili sklenice vínem a ztichli. Večírek plynul v nostalgickém poklidu. Eda zašel znovu do kanceláře, zastepoval si, vrátil se a zase si sedl. Hosté se právě chtěli rozcházet a jít spát, když se na schodech ozval těžký dupot. Hlučný hlas volal: „Kdepak jsou holky?“

Mack vyskočil, téměř šťastně, a hnal se ke dveřím. Na Hughieově a Jonesově tváři se objevil úsměv.

„Jakýpak holky to myslíte?“ řekl Mack klidně.

„Copak tu není bordel?“

„Tak to je teda omyl, vašnosto.“ Mackovi se očividně rozveselil hlas.

„A co to máte támhle za slečny?“

Nastala všeobecná bitva. Muži, kteří přišli po schodech, byli lovci tuňáků ze San Pedra, dobří, tvrdí, zkušené rváči. V prvním náporu se prodrali ke společnosti. Všechny Dořiny holky si zuly po střevíci a držely ho za špičku. Když boj zuřil kolem nich, kleply rybáře ostrým podpatkem po hlavě. Dora vletěla do kuchyně a vyrazila odtamtud s řevem a mlýnkem na maso. I doktor byl šťasten. Oháněl se divoce pístem a ojnicí z chalmerse z roku 1916. Byl to dobrý boj. Hazel klopýtł, a než mohl vstát, kopl ho někdo dvakrát do obličeje. Stáložárna kamna se s rachotem

sesypala. Vetřelci byli zahrnutí do kouta, kde se bránili těžkými svazky z knihovny, postupně však byli vytlačeni. Odnela to přitom dvě okna. Alfréd, který zaslechl povyk přes ulici, zaútočil náhle zezadu svou oblíbenou zbraní, baseballovou pálkou. Rvačka se přesunula na schody, pak na ulici, a konečně na parcelu. Doktor měl rozervanou košili a z drobného, ale silného ramene se mu řinula krev po škrábanici. Když byl nepřítel zahrnut do polovice parcely, ozvala se siréna. Doktorovi hosté měli jen taktak čas zmizet v laboratoři, zavřít nabourané dveře a zhasnout, než přijelo policejní auto. Policisté sice nic nenašli, ale večírek dál pokračoval potmě. Hosté seděli, šťastně se chichotali a pili víno. Dámy od Medvěda vystřídalý směny a nový příděl řádl jako pomlnutý. A pak se teprve večírek dostal do skutečného varu. Ryk bylo slyšet od jednoho konce ulice Na plechárně ke druhému. Mejdán měl všechny nejlepší vlastnosti povstání a noci na barikádách. Posádka člunu na lov tuňáků ze San Pedra se pokorně přišourala zpět a přidala se ke společnosti. Nastalo všeobecné objímání a obdivování. Doktor seděl se zkříženýma nohama na stole a poklepával si jemně prsty na koleno. Mack a Phyllis Mae předváděli na zemi indiánské pojetí řeckořímského zápasu. Rozbitými okny proudil do místnosti od zálivu chladný vánek.

Protože na konci zimy došly parkety od Brutuse a Ondřej špalek spálil v kamnech, štípal Michal dřevo na nejsilnějším z kmínků. Až budou ryby upečené, nechá se kmínek přehořivat a bude sálat teplo do noci. Drobné suché větvičky Michal ulámал rukou a použil je do základu hranice. Jakmile rozdělal oheň, protknula údolí hedvábná stužka voňavého akátového kouře.

Ondřej přinesl k ohništi piva, a když uviděl Frantíka, zvolal: „Renčo! Je tady někde Renča? Nadešla tvoje šance!“

Renča pomáhala Sochařovi a Erice. Okouny dávali přímo na mřížku, aby se do křupava vypražili. Štikám vycpal Sochař břicha bylinkami, překryl je plátky slaniny a zabalil do alobalu. Kvůli sósu ještě přidal dovnitř hrudku másla.

Frantík vypadal mnohem zuboženěji než obvykle. *kosman* Z prodřeného rozkroku pomuchlaných manšestráků mu čouhal cíp trenýrek. Na temně rudém triku překrývala nápis Boston Massacre bílá mapa zaschlého potu. Přišel se zeptat, jestli neviděli Viktora. Na vrakovišti ho nenašel.

„Není na mši?“

„Ne.“

„Proč ho sháníš?“

„Koupím kozu,“ špitnul Frantík a sklopil oči ke špičkám Renčiných bosých nohou.

„Proboha, na co kozu?“

„Jestli máš chuť na kozí mlíko, kup si ho v krámkě, to tě vyjde levnějc.“

„Mlíko nepiju.“

„Na co ji teda chceš?“

„Na tamto.“

„Rudná tě zklamala?“ vložil se do hovoru Dalajlama.

„Špatný to bylo.“

„Nepostavil se ti?“

Brutus popadl Frantíka kolem pasu, nadzvedl ho a zahulákal: „Nejsem na to zvyklá, když se mi tam viklá!“

„Brutusi!“ pokárala ho Erika.

„Brute,“ opravil ji Dalajlama.

„Ta má jazyk,“ řekl Frantík, když nabral dech.

„By ti ho ukousnula,“ zasmál se Sochař.

Frantík ale měl svůj záměr promyšlený do detailů: „Když jí vyrvu zuby, tak ne.“

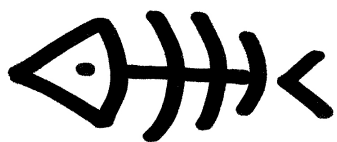
Renča se smutně podívala na Ondřeje. Vzala Frantíka za rukáv a odvedla ho do hospody. Udivený Frantík zůstal stát u dveří. Z rozpaků si strčil ruce do kapes a čekal, co se bude dít.

„Co koukáš? Běž si ho na záchod umejt,“ poručila mu Renča. „Určitě máš sajrajt za vohrnovákem.“

„Svět je zlej,“ konstatoval Dalajlama.

Sochař otočil mřížku, aby nebyla nad ohněm, a s Erikou nandali upečené ryby na papírové tácky.

„Někdy je ale sakra dobrej!“ poopravil Dalajlama svoji mantru, jakmile ochutnal první sousto.

Během chvíle se ryby proměnily v kostřičky.

Emička je olízala úplně dočista, že na nich nezbyl ani ždíbec masa, a spokojeně se usadila na střeše. Tlapky si stulila pod břicho a s přimhouřenýma očima sledovala dění dole pod sebou. Rostbíf kdysi ukradl v čekárně u doktora nadějně naducanou tašku Ikea. Byly v ní ale naprosto bezcenné hadry, zahrádkářské rukavice a pod nimi mňoukající kotě. Hodil ho přes plot na vrakoviště, nicméně Emička si za svůj domov zvolila hospodu a už v ní zůstala. *kosmogonie* Za komínem si našla prostor, kam se dá protáhnout úzkou skulinou a v bezpečí v něm přečkat noc. Kde přesně to je, nikdo neví, stačí ale zašustit kapsičkou Kitekat, a už je venku. Seskočí k misce a otevře tlamičku a mezi zuby prostrčí jazýček. Ještě neotevřenou kapsičkou se Dalajlama dotýká jejích vousů a škádlí ji, dokud ho Emička nesekne packou po ruce. Jenom tak jemně, se zataženými drápky. O její přízeň spolu kromě Dalajlamy zápolí i Sochař s Michalem a předcházejí si ji rozličnými dobrotami. Proto Emička vypadá jako zrzavá koule. Přesto neztratila mrštnost. S Hromem se naučili navzájem respektovat jeden druhého. Jakmile vyleze Hrom z mercedesu, uklidí se mu Emička z cesty. Když ale zůstala sedět u misky, vystaroval po ní, a chybělo málo a zakousl by se jí do ocasu. Přes den se potlouká po vrakovišti. Chvíli se Viktorovým kozám motá pod nohama a potom zmizí v mnohem zábavnějších prolézačkách mezi troskami aut a strojů. Vůbec nejradši se ale vyhřívá na rozflákaném cinkostnu.

„Tady máš další ze slov, kde je kos. Cinkostn. Proto jsem ti líčil tu cyklistickou anabázi do Čech pod Kosířem. Snažil jsem se jich najít co nejvíc a přitom se mi začaly vybavovat různé věci a události. Mozku neporučíš, hodí ti, co on sám chce. Připadlo by mi škoda nechat to bez užitku prošumět,“ řekl Michal. „Normálně se s psaním babrám, ale tentokrát mi to do notebooku naskakovalo samo, stačilo položit prsty na klávesnici.“

Na něco takového nebyl Ondřej připravený. Chtěl od Michala seznam. „Napsal jsi knihu?“

„Vždyť ti to povídám.“

„A ty slova jsou kde?“

„Jak jsem si na nějaký vzpomněl, hned jsem ho do ní vrzнул.“

Ondřej se usilovně zamyslel a nějakou chvíli trvalo, než si to srovnal v hlavě. Michalovi se líbil jeho poněkud zvláštní způsob uvažování. Nevyrukoval s tím, co bylo nasnadě a nečinil si na knihu nárok na základě toho, že se odehrává u něj v hospodě. Měl jiný, nevyvratitelný, argument. Knihu sice poskládal dohromady Michal, jenomže on všechno, co je v ní napsané, prožil na vlastní kůži.

„A jak to uděláme s obálkou? Logický by bylo podle abecedy Ondřej Böhm a Michal Šanda. Nebo si můžeme stříhnout. Dalajlama si kecne na prdel, až uvidí naši knihu vystavenou na pípě. A Renča taky, a hlavně Don Diego, to ti garantuju,“ řekl Ondřej a sevřel ruku do pěsti. „Na tři, kámen, nůžky, papír.“

„To nejde.“

„Proč by ne?“

„Ohledně autorství existují přesně daná pravidla.“

„Na to sere pes. Je tam o Hromovi?“

„Bez něj by to nebylo úplný.“

„Tak o co jde?“

„Jde o to, že jsi nenapsal ani písmeno.“

Teď se pro změnu zamyslel Michal. Promnul si ucho a potom řekl: „Něco mě napadlo. Obálky budou dvě. Jedna s tvým jménem a druhá s mým. Název zůstane stejnej, Údolí.“

„To je dobrej fór,“ souhlasil Ondřej.

Od ohniště se zvedl Brutus a zamával prázdným půl-
litrem.

„Nemám čas, natoč si ho sám.“

„Víš, co ale nechápu?“ zeptal se Michal. „Dotedka jsi mi neprozradil, na co potřebuješ seznam těch slov.“

„Protože cirkusák –“

„Už zase za tebou byl?“

„Jmenuje se Kos.“

„A?“

„Do budoucna by se to mohlo hodit.“

„K čemu?“

„To nikdy nevíš.“

Michal si odkašlal. „Nemohl jsem ti to říct dřív, ale s přeházenějma stránkama je v tom nevinně. V knize se věci stanou skutečností teprve v okamžiku, kdy si je přečte čtenář. Doufal jsem, že když stránky přeházím, že se mezi nima někde v tom zmatku ztratí strana 7, jenomže bohužel nešla přehlédnout. Alespoň jsem ji odsunul, co nejdál to šlo. Kdybych to neudělal, skončila by tahle kniha dřív, než by vůbec začala, a my bysme teďka nemohli debužirovat a cpát se pečenejma štikama.“

„A co je na tý stránce takovýho strašnýho?“

Renča popadla ve výčepu lahev vodky a šla za Frantíkem na záchod. Stál u umyvadla, kalhoty spuštěné na půl žerdi a omýval si ztopořené přirození, jak mu nakázala. Klekla si na zem a vzala ho do pusy. Stačilo obkroužit několikrát kolem žaludu jazykem a už Frantík zvířecky zafuněl. Vyprostila hlavu z jeho křečovitého sevření, otevřela vodku a důkladně si pusou vypláchla. Zbytek lahve do sebe na tři polknutí obrátila. Odstrčila Brutuse, který nesl táč s půllitry, a beze slova rázně odkráčela do auta, než se v ní alkohol rozleží a začne působit plnou silou.

Po hovoru s Michalem se Ondřej posadil k ohništi mezi ostatní. Kolik je takhle podařených večerů? Odjet na dovolenou k moři nemohl, protože se přes léto musel finančně zahojit a udělat si rezervu na zbytek roku. Pořád je něco přednější, a najednou se přižene podzim a večery spolkně tma. Čím byl starší, tím silněji si to Ondřej uvědomoval.

Když stál Brutus za pípou, a uvnitř nebyl nikdo než on a naproti u stolu trucující Dalibor, zřejmě si spolu něco řekli, protože Dalibor odjel posledním autobusem společně s Erikou. Michal, Jaromír a Dalajlama se po sáhodlouhém dohadování nakonec rozhodli jet s nimi. Vystoupili u nádraží a zapadli do herny. Jaromír se do ní chodíval doťuknout. Stačilo čas od času hodit do automatu minci a mohli nerušeně pokračovat až do rána. Brutus si zavolal taxíka. Sochař se vydal pěšky na svoji tradiční noční pouť k železničáku a podle řeky po navigaci na Smíchov, kde měl u Anděla pronajatou garsonku. Ondřej si zalezl do mercedesu k Hromovi. Jakmile odjel taxík s Brutusem, připlížila se od Ságlů postava s kapucí přetaženou přes hlavu. U ohniště sebrala pohozenou sekeru. Zatnula ji do řeravého kmínku akátu a odnesla ho do prázdné opuštěné hospody.

Hrom v mercedesu zavrčel. Ondřej se na okamžik probral a položil mu ruku na čenich, aby dal pokoj.

„Čokl, chrápej,“ řekl a zase usnul.

Údolí ožilo

V nedávné minulosti bylo toto posmutnělé údolí značně zatíženo průmyslem, konkrétně šlo o těžbu vápence ve zdejším kamenolomu. Po jejím ukončení chátralo a pustlo. Na půvabu mu nepřidalo ani rozsáhlé vrakoviště a hostinec nevalné pověsti. Za vynaložení nemalých finančních prostředků z fondů Evropské unie se podařilo údolí revitalizovat. V odpoledních hodinách byl za přítomnosti starosty slavnostně otevřen zbrusu nový Mamutland s více než pěti desítkami nejmodernějších interaktivních atrakcí. Jeho součástí je rovněž prohlídka unikátní krasové jeskyně. Návštěvníci se tak mohou poutavou formou poučit o pravěku, který máme neodmyslitelně spjatý s mamuty a jejich lovci.

Michal Šanda

 Údolí

Úryvky z knihy Johna Steinbecka *Na plechárně*
přeložili Zdenka Wattersonová, Jaroslava Poberová
a Jiří Pobera.

Ilustrace Michal Šanda
Redakce Jakub Šofar
Korektura Markéta Hofmeisterová
Grafická úprava Jan d’Nan
Tisk powerprint, s. r. o.

Vydalo nakladatelství dybbuk (www.dybbuk.cz),
Jan Šavrda, Lamačova 840/18, Praha 5,
roku 2017 jako svou 291. publikaci.

Vydání první

ISBN 978-80-7438-181-2

www.dybbuk.cz

ISBN 978-80-7438-181-2 101,- Kč

9788074381812